ПРОМІНЬ

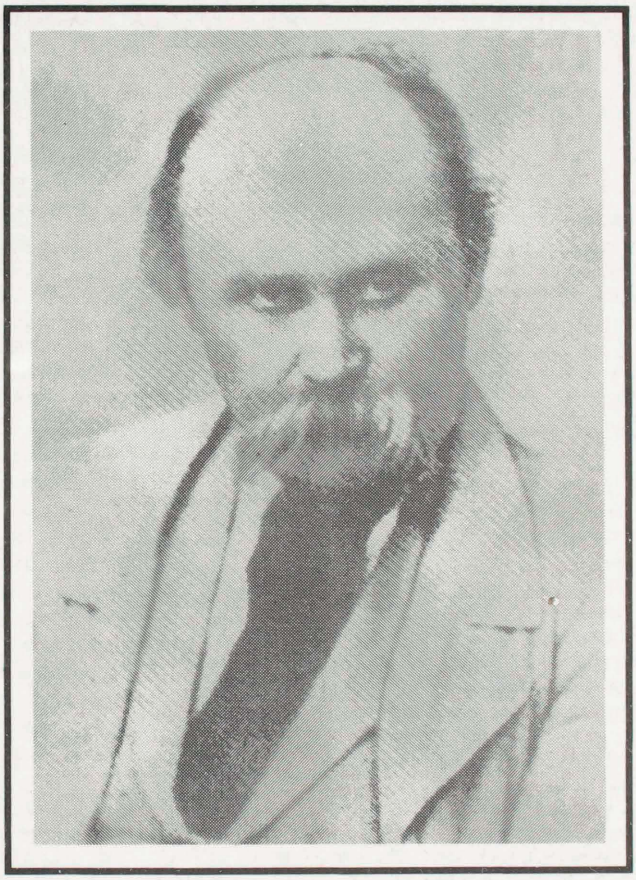

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 12 ГРУДЕНЬ 1989

N. 12 DECEMBER 1989

ПРОМІНЬ

Рік XXX | Грудень 1989 | Ч. 12

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді $15.00

Передплата до інших країн 17.00

Одна число 1.50

PROMIN

No. 12 | December 1989 | VOL. XXX

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada $15.00

Other countries $17.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ:

Уляна Пелех — Тарас Шевченко і ми 1

В. Марко — Новий склад уряду УНР 2

Р. Гнатишин — Новий ґубернатор Канади 2

Ю. Хорунжий — Повернене ім'я 3

Уляна Пелех — Микола Сікорський відвідав Київ 6

Л. Храплива Щур — Книга, це ріки, що наповнюють вселенну 7

16-тий Конґрес Українців Канади 8

К. Янківська — Андріївські звичаї 9

Марія Керніцька — Провінційний З'їзд Союзу Українок 10

Родина — Софія Данильчук — поклін з нагоди 100-річчя 13

А. З. — По дорозі зо З'їзду 14

N. Raycheba — Food irradiation: Do we need it? 15

N.E.T. — A Labor of Love 17

Нашим діттям 19

П. Мулька — Ювілей уродин Марії Андріящук ... 21

Марія Вакалюк — Український день 22

З нагоди ювілеїв 23

С. Л. Василь Білик 24

Квіти незабутнім 25

Зміст XXX-го річника 27

Для наших господинь 31

Пресовий фонд Променя 33

НА ОБКЛАДИНЦІ —
Маловідоме фото Т. Шевченка

Second Class Mail Registration Number 1925

International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ТАРАС ШЕВЧЕНКО І МИ

Мені ж, мій Боже, на землі
Подай любов, сердечний рай,
І більш нічого не давай!

У своєму житті геніяльний Тарас Шевченко просив у Бога тільки любови, того сердечного раю, з яким міг пройти він терни життя і дати у своїй творчості такі скарби, якими житиме народ у вічності.

У році, коли святкуємо 175-річчя народження Тараса Шевченка, наша любов до нього, а з тим і до Батьківщини, зростатиме тоді, коли вивчатимемо його життя і творчість і будемо виконувати його заповіти, коли йти будемо тими шляхами, що їх він нам вказує:

„Свою Україну любіть, за неї Господа моліть!" — навчає нас поет. А любити Україну — це берегти найбільше духове багатство, що ним є мова нашого народу. Бо національна мова — це хребет народу, його культури. Ті ділянки культури, що не пов'язані з мовою, єднаються вони з нею уявленнями, підсвідомістю, відчуттями самого звучання мови. Бо, як це стверджує Потебня — мова не тільки в поезії, а в повсякденному слові у всякій творчості людини. Тому й вона — це „найголовніше і найглибше джерело національної духовости взагалі". І доля її залежить від всіх видів мистецтва.

Тому то таке важливе те, щоб процвітала наша мова в родинному житті, у Церкві, в організаціях, скрізь, де є мовне самовиявлення. Бо ж ми українці п'ятдесятимільйонний народ з великою історією, культурою, письменством. Мова поєднана з мораллю народу, духовістю, її здоров'ям, а далі з буттям народу, з його майбутнім.

Всі ці ствердження виявлені у творчості Шевченка. Патріотизм поета видний не тільки в його поетичній творчості, але у малярстві. Яка ж є тематика його образотворчости? Ось кілька назов картини: Хмельницький перед кримським ханом, Смерть Хмельницького, Хмельницький і Войнаровський, Умираючий Мазепа та ін.

Гостро осуджував Тарас усіх тих, що мови всіх чужих народів знають, а своєї не навчились:

І в словянофіли
Так і претесь і всі мови
Слов'янського люду, —
Всі знаєте, а своєї
Дасть Бог!
— Колись будемо
І по своїому глаголать,
Як німець покаже,
А до того й історію
Нам нашу розкаже.

Не судилося ні Тарасові, ні нам жити на рідній землі, любуватися її красою. Шевченко з юнацького віку жив серед чужинців у Польщі, в Росії, а на засланні серед народів Кавказу й Сибіру. Всього двадцять років прожив Шевченко серед рідних людей, серед незабутньої краси України. Про це писав:

І виріс я на чужині,
І сивію в чужому краю,
Та одинокому мені
Здається кращого немає
Нічого в Бога, як Дніпро
Та наша славная країна...

Був з Шевченком на засланні Андрій Оберемка. Про нього поет висловився так: „Я любив його за те, що він упродовж двадцятилітнього солдатського пошлого, огидного життя, не опоганив і не принизив своєї національної і людської гідности. Він лишився вірним своїй прекрасній національності".

Так спостерігав, таким був вразливим Тарас на поведінку українців, так вражало його, якщо хтось не дбав про престиж свого народу.

А ця вразливість зокрема видна у листуванні Шевченка зі своїм братом. До брата, що писав до нього по-московському листа, написав так: „...та будь ласка, напиши до мене так, як я до тебе пишу, не по-московськи, а по-нашому". Я твого листа не второпав" — писав в іншому листі.

Чорт-зна по-якому Ти його скомпонував". А врешті пояснив: Тільки не по-московському, то й читать не буду!" Поет був за принципом: українець з українцем мусить розмовляти своєю мовою.

Шевченкове життя і його творчість — є для нас джерелом сили духа, і це висловив Пантелеймон Куліш словами: „Наш єси, поете, а ми народ Твій і духом Твоїм дихатимемо во віки і віки..."

Уляна Пелех

НОВИЙ СКЛАД УРЯДУ УНР

Філядельфія (УІБ). Згідно Ст. 17, т.з. Тимчасового Закону ДЦ УНР в екзилі, в днях 15 і 20-го серпня 1989 року, Президент ДЦ УНР в екзилі, Микола А. Лівицький затвердив рекомендованих головою уряду УНР наступних кандидатів до нового складу уряду (подаємо в абетковому порядку):

1. д-р Ворох Степан — чл. Уряду Спеціяльних Доручень. 2. інж. Герць Михайло — керівник Ресорту Краєвих Справ. 3. проф. Жила Володимир — керівник Ресорту Культури й Науки. 4. інж. Іхтярів Юрій — керівник Ресорту Внутрішніх Справ. 5. маґ. Липовецький Микола — чл. Уряду без Ресорту (голова Представництва ДЦ УНР на Канаду, голова Фундації С. Петлюри). 6. Луценко Констянтин — керівник Ресорту Фінансів. 7. ред. Марко Володимир — керівник Ресорту Преси й Інформації. 8. д-р Пап Михайло — заст. голови Уряду, керівник Ресорту Зовнішніх Справ. 9. інж. Саленко Всеволод — чл. Уряду Спеціяльних Доручень. 10. д-р Суховерський Микола — керівник Ресорту Юстиції.

Перше Пленарне Зібрання нового складу уряду 10-ої каденції відбулося у Філядельфії в днях 15 і 16-го вересня 1989 р. Нарадами провадив голова уряду УНР в екзилі проф. Ів. Самійленко. Після заприсяження членів уряду була доповідь голови уряду на тему: *„ЗА ПРАВИЛЬНЕ ЗРОЗУМІННЯ ПОЗИЦІЇ ДЦ УНР У СВІТЛІ СУЧАСНИХ ПОДІЙ НА УКРАЇНІ"* та пляни праці окремих ресортів, особливо — зовнішніх, краєвих, внутрішніх та фінансових справ.

По першому питанню текст напрямних політики уряду був прийнятий до відома керівництва та переданий до Президії УНРади на розгляд. По другому питанню ухвалено ряд рішень, зокрема створено Координаційно-Консолідаційну Комісію ДЦ УНР в екзилі в такому складі: д-р Ст. Ворох, інж. М. Іхтярів, д-р М. Суховерський, д-р О. Волянський та д-р О. Барановський.

СПРАВА ПРЕЗИДЕНТА УНР

Філядельфія (УІБ). На пленарних засіданнях уряду УНР в екзилі та Президії УНРади в днях 15 і 16-го вересня 1989 р. була розглянена заява Пана Президента УНР в екзилі, Миколи А. Лівицького про його неспроможність виконувати накладені на нього функції в наслідок його хвороби.

Керуючися Тимчасовим Законом, Стаття 17, тт. 2 і 3, вирішно, що від 16-го вересня 1989 року, обов'язки президента УНР в екзилі перебирає віцепрезидент Пан Микола Плавюк з титулом — „Тимчасово-Виконуючого Обов'язки Президента УНР в екзилі".

Володимир Марко, керівник ресорту преси й інформації.

РОМАН ГНАТИШИН — НОВИЙ ҐЕНЕРАЛ-ҐУБЕРНАТОР КАНАДИ

Р. Гнатишин, бувший міністер двох консервативних урядів Канади, став першим канадцем українського роду, який буде репрезентувати королеву Єлисавету 11 в Канади.

Про Романа Гнатишина дуже прихильно висловились представники урядів, а зокрема прем. мін. Браєн Малруні, який сказав: „Пан Гнатишин безсумнівно заслужив собі пошану і довір'я від усіх міністрів і членів Палати Громад. Він є сином визначного сенатора, який був символом для людей, що відкрили ,простори Західної Канади. Пан Гнатишин і його дружина Ґерда — це представники культурної різноманітності Канади. Він походить з гордого українського роду, а його дружина є донькою данських іміґрантів".

55-річний уродженець Саскатуну Р. Гнатишин був близьким дорадником прем'єр-міністра Браєна Малроні і популярним послом у Палаті Громад на протязі 15-ти років.

ПОВЕРНЕНЕ ІМ'Я

Старицький Михайло Петрович і Софія Віталіївна (в дівоцтві — Лисенко, рідна сестра славетного композитора) виховали трьох дочок і сина. Батько дуже хотів хлопчика, бо сподівався, що саме він успадкує й продовжить його справу утвердження української культури й мови, на яку Старицький-старший поклав усе життя. Але не так сталося, як гадалося. Юрій Старицький обрав фах юриста і до літературної творчості нахилу не мав. Зате доньки вдалися в батька. Старша, Марія, відома як театральна діячка і професійна акторка петербурзьких та київських театрів, молодша, Оксана, як дитяча письменниця, досить популярна в 20-30-х роках.

Середульша, Людмила, народилася 29 серпня 1868 року і найбільше взяла від батька, а саме: різнобічність обдарування, творчу сміливість. Як і Михайло Старицький, була в літературі майстром на всі руки. Але про це згодом.

Духовна атмосфера в родині, спілкування з Миколою Віталійовичем Лисенком, корифеями українського театру Марком Кропивницьким, Миколою Садовським, Марією Заньковецькою, Панасом Саксаганським та іншими відбилися на формуванні світогляду юної Людмили. Але ще раніше, коли дівчинці виповнилося десять років, вона почала писати п'єски і ставити їх у домашньому театрі.

Уже навчаючись у київській приватній жіночій гімназії Віри Ващенко-Захарченко, приміщення якої збереглося дотепер, Людмила видає рукописний журнал, у якому вміщує свою повість „За Україну". Назва говорить сама за себе. Навколишнє київське оточення, особливо інтелігентське й чиновницьке, було геть зрусифіковане. Офіційні програми навіть приватних гімназій не допускали нічого україномовного. Від 1876 року діяв горезвісний царський Емський акт, за яким фактично було заборонено українську літературу... В такій атмосфері обстоювало свою культуру лише жменька високосвідомої інтелігенції, — родини Лисенків, Косачів, Старицьких.

На превеликий жаль, 1885 року погіршилися стосунки між Михайлом Старицьким та Марком Кропивницьким, і славнозвісна театральна трупа розпалася. Треба зазначити, що утримував трупу Старицький. Він свого часу продав

Людмила Старицька Черняхівська

власний маєток і всі гроші вклав у розвиток українського театру. Платив акторам так, як платили в імператорських театрах.

І ось глава родини Старицьких зазнав матеріального краху. Тепер мусив жити тільки з літературного заробітку. Ще в гімназії починає давати приватні уроки молодшим гімназисткам Людмила.

Але молодість бере своє. Матеріальні нестатки мають другорядне значення, коли перед дівчиною відкриваються обрії творчої праці на благо свого народу. На кінець 80-х років припадає духовне зближення Людмили з трохи молодшою Ларисою Косач, про яку Старицька пізніше напише цікаві спогади. І не тільки з Лесею Українкою, а й з її братом Михайлом, поетами і перекладачами Володимиром Самійленком, Максимом Славинським, Євгеном Тимченком, Іваном Стешенком, Олександрою Судовщиковою (літературний псевдонім — Грицько Григоренко), Маргаритою Комаровою, Олександром Черняхівським — майбутнім чоловіком нашої героїні.

О, це був чудовий гурток молоді, який назвав себе „Плеядою" — на зразок французької поетичної школи епохи Відродження. Так, саме українське Відродження — і тільки так! До планів „Плеяди", крім власної творчості, входило перенесення на український грунт найсоковитіших плодів всесвітньої літератури. Переклади й переспівки з Петрарки, Шеньє, Гете, Гейне, Байрона, Беранже, Бернса, Лонфелло, Шіллер, Шекспіра, Пушкіна, Лермонтова, Некрасова, Надсона. А ще ж чекає на них драматургія і проза Мольєра, Бомарше, Бельзака, Діккенса, Жорж Санд, Вальтера Скотта, Руссо, Вольтера, Тургенєва, Доде, Достоєвського, Ожешко, Флобера... Нічого не скажеш, плани грандіозні. Саме цих та інших авторів назвала Леся Українка в листі до брата Михайла.

Далеко не все задумане вдалося здійснити „плеядівцям", але й зроблено було чимало. Решта лишилася їхнім духовним спадкоємцям — аж до нашого часу.

Людмила Старицька перекладає Гейне, Лермонтова, пише поему „Сафо" — з давньогрецького життя про легендарну античну поетесу. Успіх додає сміливості. Вона береться за драму, також історичну, з давньоримського життя, — „Аппій Клавдій".

У цей час батько розпочав титанічну працю над прозовою трилогією „Богдан Хмельницький". Донька стає йому в поміч. Працює з історичними джерелами, пише навіть окремі розділи, перекладає на українську, бо ж, як відомо, трилогія вперше була надрукована російською в газеті „Московський листок" (не забуваймо про Емський акт 1876 року, який мав силу тридцять років й утруднював публікації української літератури). Так, першу частину трилогії „Перед бурею" українською мовою окремою книжкою надруковано у Львові, згодом — у Чернівцях, під назвою „Сотник Богдан Хмельницький", і авторами зазначено Михайла та Людмилу Старицьких.

Пізніше Людмила Михайлівна візьме участь і в написанні інших історичних творів.

Ще одна батькова риса передалася середульшій донці. Це — потяг до громадської діяльності. Людмилі Михайлівні імпонує ідея, котра визріла наприкінці 90-х років, — об'єднання східноукраїнських і галицьких літераторів в одну творчу організацію, що мала на меті ознайомлення політично й адміністративно одірваних один від одного регіонів з літературою всієї України.

Вона докладає багато зусиль для створення бюро такого об'єднання, стає активним членом Київського літературно-артистичного товариства, бере участь у вечорах пам'яті Котляревського, Шевченка, Міцкевича, Пушкіна, Некрасова, Надсона, Пантелеймона Куліша. Разом із батьком, Оленою Пчілкою і сестрою Марією грає на сцені аматорського театру. Згодом із чоловіком Олександром Черняхівським їде до Галичини, де зав'язує дружні творчі стосунки з Іваном Франком, Михайлом Грушевським, Іваном Трушем, Ольгою Кобилянською. Перебуваючи в Баку, також бере активну участь в житті тамтешньої української громади.

Революція 1905 року застає її в Києві. З малою донькою Веронікою Людмила Михайлівна виходить на вуличні демонстрації, вимагає політичних свобод, у домівці Старицької і Черняхівського євреї переховуються від погромів.

По революційних подіях настає відносне послаблення царського режиму — короткий період в кілька років до так званої столипінської реакції.

Людмила Михайлівна встигає багато. Бере участь у роботі Наукового товариства імені Шевченка та в організації Київського українського клубу, пише для українського театру Миколи Садовського, продовжуючи традиції покійного батька, який перш за все дбав про поповнення національного репертуару. Як пам'ятник батькові й корифеям першої української професійної театральної трупи, створює грунтовну працю „Двадцять п'ять років українського театру", котру друкує часопис „Україна" 1907 року.

Театр Садовського ставить її драму „Гетьман Дорошенко", оздоблену музикою дядька — Миколи Віталійовича Лисенка. До його ж опери „Енеїда" Людмила Старицька-Черняхівська пише лібретто, так само і до останнього музичного твору композитора „Ноктюрн".

П'єса „Гетьман Дорошенко" з великим успіхом йшла на дореволюційній сцені. Крім головної дійової особи Петра Дорошенка, тут фігурують козацька старшина, прості козаки, посполитий люд. Географія драми широка, показано великий рух народних мас, переселення із сплюндрованого найманцями різних мастей Правобережжя на лівий берег Дніпра. Петро Дорошенко — постать трагічна. Розумний, але запальний і часом необачний, він намагається об'єднати розірвану Андрусівським перемир'ям Україну. Та марно: його заходи в

спілці з турками зазнають краху, він зрікається гетьманства. Сучасний читач зможе ознайомитися з п'єсою у збірнику „Маловідомі п'єси української драматургії другої половини XIX — початку XX століття", що буде виданий 1990 року видавництвом „Дніпро".

Під час першої світової війни Людмила Михайлівна працює сестрою милосердя у військовому шпиталі, організовує дитячі притулки для сиріт. У період громадянської, намагаючись налагодити театральну справу, Старицька засновує нові театри, створює драматичний етюд „Останній Сніп", де героїнею виводить юну дівчину, яка всупереч намірам батька, пристосуванця і зрадника, переймає від діда, колишнього січовика, свідка загибелі 1775 року Запорізької Січі, волелюбні ідеї. Цій же тематиці присвячено і п'єсу „Милость Божа". Старицька-Черняхівська працює в „Дніпросоюзі" — кооперативній спілці споживчих товариств — установі, котра дбала й про культурне життя народу. Тут вона завідує драматичною секцією, поряд, у музично-хоровій, трудиться композитор Кирило Стеценко, в бібліотеці — поет Павло Тичина. З Людмилою Михайлівною співробітничають Лесь Курбас, Іван Мар'яненко, Гнат Юра, сестра Марія Михайлівна Старицька.

Вона створює драму на п'ять дій „Івана Мазепа", п'єси „Декабристи", „Червоний півень", „Тихий вечір" — про Шевченка та його приятелів Куліша, Костомарова, Білозерського. Повість „Діамантовий перстень" написана в кращих традиціях історико-пригодницького жанру, йдеться про польське повстання 1830-31 років. Цікаво й те, що героєм твору виведено дідуся авторки — батька Миколи Лисенка, Віталія Романовича.

Людмила Михайлівна багато перекладає, пише спогади, в яких фігурують Михайло Старицький, Микола Лисенко, Володимир Самійленко, Олександр Кониський. Готує для Київської опери лібретто оперу світової і російської класики, перекладає з оригіналів „Орфея", „Фауста", „Ріголетто", „Чіо-Чіо-сан", „Аїду", „Золотого півника".

Але зловісна тінь, „вождя всіх часів і народів" уже впала на народи... Починаються політичні процеси-розправи. По Україні 1929-30 років прошумів так званий „процес Спілки визволення України". Він був сфабрикований із метою знекровлення української інтелігенції. До слідства притягалися і Старицька-Черняхівська з чоловіком. Вони просідили в харківський в'язниці на Холодній горі мало не півроку, чекаючи суду й вироку. В червні 1930-го їх, безвинних, випустили, засудивши „умовно".

На початку тридцять восьмого заарештовано єдину доньку Старицької Вероніку Черняхівську, цікаву поетесу, перекладачку з англійської, французької, іспанської, німецької мов. Яку ж вину інкримінували молодій жінці? Створення контрреволюційної організації — і не менше. Бо, побувавши разом із батьком, професором медицини, в закордонному відрядженні за десять років до арешту, вона там вийшла заміж за німецького підданого, з яким потім розлучилася, не проживши року, і повернулася до Радянського Союзу. Але то був тяжкій гріх, як на той час...

Тепер діяльність Людмили Михайлівни спрямована на одне: пише листи до Сталіна, Ворошилова, Калініна, Молотова, Жданова, до комісії при Верховній Раді СРСР, що розбирала скарги про помилування. Старицька-Черняхівська намагається дошукатися правди, опротестовує рішення обласної трійки НКВС про засудження доньки на десять років, вимагає законного суду за участю сторін, адвоката. Усе намарно... Старим батькам навіть не повідомили, куди повезли доньку. Сліди її ведуть до Томська... Людмилі Михайлівні пішов сімдесятий другий та, незважаючи на літа, вона відправляється до Сибіру, добирається до Маріїнських таборів — доньки не знаходить. поривається дістатися Нарину, шукати там, але настає зима і перекриває дорогу. Знеселена, вбита морально, змушена вертати додому ні з чим...

З туги вмирає чоловік — Олександр Григорович Черняхівський, відомий гістолог, організатор Донецького медичного інституту. Людмила Михайлівна оббиває пороги приймалень НКВС, першого секретаря ЦК КП(б)У М.С. Хрущова (він поставився до материнського горя співчутливо, обіцяв допомогти), пише заяву на ім'я Берії. Але сліди любої доньки загублені, певно, назавжди...

І над самою Людмилою Михайлівною вже нависає зловісна тінь. У загратованих кабінетах їй пригадують і „процес Спілки визволення України", і дошукування правди в справі доньки, і незалежність чесного літератора, яка не вихваляла вождя в своїх творах.

Коли в липні 1941 року до Києва наблизилися гітлерівці, співробітники НКВС провели обшук на квартирі письменниці, забрали теку з листами і заарештували господиню. Разом із сестрою Оксаною Сташенко, академіком-сходознавцем

(Продовження на стор. 9)

МИКОЛА СІКОРСЬКИЙ — СИН ІГОРЯ — СЛАВЕТНОГО АВІАКОНСТРУКТОРА ВІДВІДАВ КИЇВ

Широко відомий творець літаків-гігантів, вертолетів і учасник винаходів багатьох інших галузей літакобудування Ігор Сікорський народився і здобув освіту у Києві та вже 23-річний винахідник став відомим у світі. В Москві в музеї є модель чотиримоторного літака „Ілля Муромець", яким Ігор Сікорський здійснив унікальний переліт Петербург — Київ — Петербург влітку 1914 року, а ще 29 грудня 1911 року на літаку власної конструкції „С-6" він встановив світовий рекорд швидкости. Після цього І. Сікорський збудував поплавковий літак, що згодом був перетворений у „літаючий човен".

Цього року минає 100 років від народження славного винахідника Ігоря Сікорського. У США відбулося святкування цього ювілею. Товариство „Родина" у Києві запросило сина Ігоревого, Миколу, до Києва, щоб підготовити також відзначення роковин народження славетного літуна у його родинному місті, тобто у Києві.

З Миколою відбулося інтерв'ю, в якому він розповів про життя свого батька й родини. В розмові з представниками „Родини" Микола виявив своє захоплення красою батькового рідного міста. Він радів, що міг розшукати будинок діда, професора невропатолога Київського університету, побачити вулицю, де жила родина Сікорських (Велика Підвальна 15 — адреса, яку він запам'ятав добре). При супроводі провідників з товариства „Україна" побачив Микола чарівні історичні куточки старого Києва, при тому ділився своїми інформаціями про минуле батька.

Батько виїхав до США в 1919 році, а сталося це тому, що не було змоги працювати далі в Києві, бо завод — місце його праці, перестав діяти на початку 1918 року. Мусів залишити Київ, запрошено його до Франції, там був до часу виїзду до США. Не були перші роки праці в США легкими, бо щойно 1923 року постала авівбудівельна компанія Сікорського завдяки добровільним пожертвам простих людей, які повірили в майбутнє авіяції.

Розповідаючи про родину І. Сікорського, син вичислав членів її: син Сергій пішов, як найстарший, слідами батька, нині він працює в компанії „Сікорські Еркрафт", Микола є скрипалем, викладач музики, син Ігор — адвокат, а найменший Георгій — комп'ютерист. Мати їхня Єлисавета Семенова з України. Зустрілися вони й одружилися вже в Америці. Працювала вона перекладачкою в американській медичній місії — спочатку в Києві, а потім у товаристві „Наука" вже в Нью-Йорку.

Син Микола ось так висловився про батька й родину: „Батько ніколи не втрачав духовного зв'язку з рідною землею. У нас в домі панувала рідна мова, дух вітчизняної культури, літератури, мистецтва, зберігалися традиції. До цього батько кликав нас, передусім особистим прикладом. Так все, що ми знаємо, і те, ким ми стали, — ми завдячуємо нашому дорогому батькові. Він є гордістю нашої великої сім'ї".

Київські установи — такі як Київський політехнічний інститут, в якому здобув освіту І. Сікорський, Київський виконавчий комітет (рада міста) та товариство „Україна" зайнялися гостем — провели відповідні розмови, щоб підготовити й у Києві відзначення 100-річчя народження Ігоря Сікорського. І так устійнено, що в Київському політехнічному інституті буде встановлена меморіяльна дошка на одному з корпусів, створено буде експозиції, присвяченої винахідникові, буде встановлена стипендія ім. Сікорського. Меморіяльна дошка буде також на колишньому будинкові Сікорських, обговорено справи підготови до відзначення ювілею.

Микола Сікорський, ділившись своїми спомінами про батька, інформував, що в родині зберігається стара фотографія батька, як він стоїть перед будинком на родинньому подвір'ї на тлі свого літального апарату, інформував, що перший гелікоптер батько зробив у Києві ще 1909 року. Син кілька разів побував біля будинку батька, казав, що кликало його туди, як і сам приїзд до Києва, його серце. Почував себе щасливим, що квітучий на весні Київ немов би реаґував на його почування. Син здійснив нездійсненну мрію батька. Батько любив Київ і за часів еміґрації мріяв ще хоча б раз побувати у ньому. Тому то син Микола висловився; що „Київ зачарував мене" і він з великою радістю і ентузіязмом перебував у місцях, зв'язаних з життям свого батька, в його рідному Києві.

Уляна Пелех

Л. ХРАПЛИВА-ЩУР:

„КНИГИ, ЦЕ РІКИ, ЩО НАПОЮЮТЬ ВСЕЛЕННУ"

Вже майже десять століть живе з нами ця мудрість зі славного „Ізборника" з одинадцятого століття. Коли й поглянемо на цих же десять століть нашої історії, побачимо непомильно, що справді книги відігривали в ній завжди особливу ролю. Чи це буде незрівняне „Слово про Ігорів похід", чи „Енеїда" Котляревського, чи „Русалка Дністрова" — „Руської Трійці", чи, що вже навіть згадувати, Шевченків „Кобзар", який так і став фундаментом всієї дальшої долі нашої Батьківщини, та ще й досі знаходять у ньому опору щораз нові покоління живої й творчої України.

Пошана до книги та книжного слова прийшла в Україну враз із джерелом всієї культури та духового розвитку нації, із Християнством. Україна сприйняла книгу, як нерозлучну частину богопочитання і так і бачить її і до сьогодні, як кріпку основу свого самобутнього життя. Дарма, що стільки вже різних буревіїв перекотилося над нашими головами, так дуже змінилася ота „вселенна" та її розуміння в людини.

І оце, у нашому столітті, книги знов розпочали свою історичну місію. Коли говоримо про „відродження" в Україні у двадцяті та на початку тридцятих років, то йдеться про відродження культурне, літературне, наперекір поразці визвольно-політичних наших змагань. І це ж відродження культури, слова, було таке небезпечне північному ворогові, що побачив він лиш одну можливість, упоратися з ним, а то — розстріляти. Так і зветься дуже знаменна книжка, праця Юрія Лавріненка „Розстріляне відродження". Книга ця, що появилася на еміґрації при кінці 1950-их років, відіграла свою небувалу ролю. Це ж був нерукотворний пам'ятник усім носіям цього великого культурного національного руху, усім розстріляним чи то дослівно, як Олекса Влизько чи Грицько Чупринка, усім знищеним повільним умиранням на засланні, як Микола Куліш чи Микола Зеров, а зрештою й тим, що пережили фізично, але творчого їх духа вбито, як у Павла Тичини.

Та літа йдуть вперід і вони принесли несподіване, хоч і дуже бажане та мріяне: із попелу розстріляного відродження постало нове. Молоді творчі люди шестидесятих років розшукали рештки насильно знищеної спадщини попереднього покоління та рушили далі їх шляхом. Такі імена, як Василь Симоненко, Ліна Костенко, Василь Стус, Іван Драч, заповідали відродження неменш яскраве і знаменне. Та виявилося, що ворожий режим ще не поступив так далеко в напрямі людяности, щоб дозволити жити й розвиватися тим „новим паростям старого дуба". Хоч уже не ті були часи, щоб розстрілювати, та проте апарат каральної системи був ще доволі сильний, щоб це нове відродження щонайменше „замучити".

І саме нова книга, про яку хочемо тут говорити, носить назву „ВІД РОЗСТРІЛЯНОГО ДО ЗАМУЧЕНОГО ВІДРОДЖЕННЯ". У ній — життєписи, характеристика творчости та найзнаменніші уривки із неї — поколінь шести — та сьоми-десятників. Авторка, Уляна Пелах, псевдонім загально відомої в нашій діяспорі та шанованої громадської діячки й педагога, вміє викладати факти й думки ясно, прозоро, приступно. Це знаменита прикмета цієї саме книжки, яка повинна б служити і підручником вищим клясам українських шкіл, чи курсів, і взагалі книгою інформації для кожного українського громадянина в діяспорі. Бо коли говоримо про те, що „Ми духом із нескореною Батьківщиною", то це в першу чергу означає, що ми цікавимося і знаємо, що там діється; що люди, які виносять непосильні, надлюдські тягарі опору нелюдяному режимові, для нас не лише імена, а й символи ідей, за які вони стоять і змагаються. І власне книжка ця — прекрасний засіб такого ближчого познайомлення, вступ до ближчого спілкування із тими, хто сьогодні представляє для нас Україну.

Пильним читачкам „Променя" — зміст цієї книжки не чужий, бо „Промінь" містив вже здавна статті Авторки про поодинокі постаті, представлені в цій книжці. Але все ж таки велике це діло, що всі ці поодинокі праці Уляни Пелех зібрані разом та, завдяки щедрим меценатам, фундації п-ва Гуменюків, побачили світ окремим виданням. Книжка — це окрема індивідуальність, це завершена цілість, це сам у собі предмет, який можна зберігати, як родинне майно і спадщину, можна дарувати комусь, можна завжди звертатися до неї за бажаними інформаціями.

☞

16-ИЙ КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Між 6 і 9 жовтнем ц. р. успішно відбувся в Вінніпезі, в готелі „Вестин", 16-ий Конґрес Українців Канади. Зареєстрованих делеґатів і гостей Конґресу було 500 осіб. Конґрес пройшов у дусі повної моральної підтримки й солідарности з усіми неофіційними рухами в Україні та намаганнями виєднати Україні культурні й політичні права незалежної республіки. Головним гаслом Конґресу була державність української нації. Велике моральне піднесення і визнання української канадської громади викликало призначення на пост Генерального Губернатора Канади, канадця українського роду, Рамона Гнатишина, яке сталося напередодні Конґресу.

Крім звітів Комісії століття поселення українців у Канаді, програми студентської праці для парляментаристів, програми „Зв'язок", підсумків та напрямних діяльности наступної каденції Конґресу Українців Канади, на Конґресі обговорено найактуальніші проблеми канадських українців: питання іміґрації українських утікачів до Канади з різних країн, включно з України Р.С.Р.; українці — канадці й процеси в сучасній Україні; стан української культури й мистецтва в Канаді та включення молоді до праці в українських організаціях, яким присвячено чотири дискусійні сесії („панелі") при участи 14 дискутантів.

У дискусійній сесії „Сучасні проблеми української іміґрації", під проводом В. Курилів, взяли участь Б. Микитюк і М. Бандера з Торонта та Р. Боровик з Баффало США. Дискусійну сесію „Українці — канадці й сучасна Україна" провадила Леся Хичій з участю дискутантів д-ра Івана Павла Химки, д-ра Богдана Кравченка й Христини Фріленд з Едмонтону, М. Стеха з Торонта та проф. В. Яременка з Києва. В дискусійний сесії „Українська культура й мистецтво в Канаді", якою провадив д-р Р. Петришин, взяли участь О. Глібович з Торонта, Р. Білаш з Едмонтону та Д. Яворська з Вінніпеґу; а в дискусійній сесії, присвяченій молоді, під голуванням Р. Жили, брали участь Р. Британ з Ванкуверу, Б. Ткаченко з Києва, О. Скрипник, з Едмонтону та К. Підскальна з Саскатуну.

Підчас Конґресу відбулася маніфестація перед пам'ятником Т. Шевченкові на площі Манітобської леґіслятури в зв'язку зі святкуванням 175-ліття народження поета та було офіційно відкрито й посвячено перебудоване приміщення Централі, що належить до архітектурних пам'яток і окрас міста Вінніпеґу.

На Конґресі промовляли представник прем'єр-міністра Канади Браєна Малруні, міністр енергії, копалень і ресурсів федерального уряду Дост. Дж. Епп; міністр культури, спадщини й розваги Манітобського провінційного уряду, Дост. Б. Мичелсон; голова комітету охорони, парків та культури міста Вінніпеґу, К. Лоренс та гість з України письменник Олесь Бердник.

На Конґресі офіційно замінено дотеперішню назву Централя Комітету Українців Канади на Конґрес Канади, затверджено нову президію й перевибрано д-ра Дмитра Ціпивника президентом конґресу Українців Канади на наступну трирічну каденцію.

Книга ця — новий і щирий дар української діяспори — Рідній Землі. Авторка, якій ворог замкнув доступ туди — пробирається туди своїм словом, думкою. Виносить на світ та до уваги нашої — „дивні перли" нового українського відродження. Тим більше, що, як „розстріляне", так і „замучене" — воно нездоланне. Сьогодні, коли знов лиш повіяло проблисками нової „відлиги", віджили не лиш численні поети, критики та діячі попередніх десятиліть, але й зарясніли сторінки українських видань новими, багатозначучими іменами нових талантів. Один із них, поет Павло Мовчан схарактеризував цю ситуацію: Протягом цього віку ми, українці, втретє вимовляємо слово „відродження": Перше — розстріляне, друге — задушене, третє — ще безмінне. Хай же судиться йому ім'я: незнищенне".

Цього бажали б ми всі, і за укріплення цього процесу в свідомості діяспори — велике спасибі Авторці. А тепер наше завдання — прийняти „благодушне" її труд та устократнити його. Бо з кожним новим читачем — книга набирає нового життя, нової можливості „напоювати вселенну".

КАТРЯ ЯНКІВСЬКА

АНДРІЇВСЬКІ ЗВИЧАЇ

Український народ, як ні один інший — перебрав в спадщині від своїх предків дуже багато чудових традицій, переказів, леґенд, звиччаїв, тощо.

До них належить також і звичай відзначування день святого Андрія. Свято це входить у зимовий цикл свят і обрядів, відзначувано його в Україні вже в сіру давнину. Звичайно це свято молоді.

По всій Україні на „Андрея" 13 грудня є звичай „ворожити", хоч те ворожіння не всюди однакове. Багато бо є відмінних ритуалів, які можна знайти в кожній околиці. По деяких місцевостях, головно в Східній Україні, був звичай що вже перед вечером дівчата пекли „бабуха" — невеличкі пампушки з білого борошна, а воду для замісу такого тіста носили устами, щоб про те ніхто не знав, та ніхто з хлопців і не бачив.

Коли дівчатам так вдасться спекти ті пампушки, тоді їх ставляють рядом на долівці, зазначуючи при тім, котрої дівчини є даний пампушок, тоді впускають до хати собаку, і якщо собака поїсть декілька пампушок, то за такою чергою дівчата заміж виходитимуть, а котрий пампушок останеться, дівчина ще ждатиме на свого жениха.

Також ще беруть у тарілку води й дають її пити півневі, якщо півень не буде пручатися, а таки напється води, то ознака що дана дівчина матиме чоловіка пияка. — А подекуди також, запитують дівчата першого зустрічного чоловіка, яке його імя?, Якщо даний мужчина відповість яке ім'я, то таке ім'я матиме суджений тієї, що запитувала.

На сам вечір дівчата і хлопці сходяться разом на кусання калети, тобто на кусання біленького колачика — коржика, якого пекли всі дівчата, що беруть участь в спільному святі „калети".

Калета є дуже випечена і її важко вгризти. Та ще до того її завішують на червону стяжку, а повісивши так до стелі хлопці підскакують, щоб вкусити її. Але ж один кінчик стяжки завжди є в руках вартового, „пана Калетинського", і він як схоче то в момент, калета підскакує вгору, бо її шарпне за стяжку вартовий, що справжді важко ту калету зловити в уста та вкусити. Одначе це спритним хлопцям вдається.

Хлопці і дівчата звичайно мусять бути дуже веселі і второпні на вигадки, бо від їхнього вміння і вигадок залежить успіх і гарне та веселе переведення „кусання калети".

Після того жартобливого вечора відбувається загальна гостина-вечеря, — страви всі є пісні, хоч їх звичайно буває дуже багато. При кінці вечері, бували ще й такі гри:

Котрась дівчина, що вже має нареченого (хлопця) наливає в тарілку розпущеного в воді вина та на дно тарілки вкладає перстень, а її наречений має той перстень, досягнути устами, але так досягнути його і витягнути, щоб б при тій церемонії не замочити свого носа...

Як що йому вдається все те зробити та добути перстенець із дна тарілки, тоді всі присутні радіють враз з тими молодятами, бо це є знак, що молоді поберуться, та будуть жити дуже щасливо.

Бували подекуди такі події, які не мали нічого спільного з Андреєм. Після вечері, коли вже розходилися домів, то деякі хлопці що мали свої порахунки, з причини дівчини, старалися якось таким батькам щось заподіяти, яку пакість. Наприклад витягнули сани на дах, або на комин виносили колеса від воза, або щось таке подібне, одначе не було шкідливе, — Треба згадати, що на Андрія нічого не пили, бо це був час посту.

Розмова велася дуже дружньо між молоддю, яка себе пізнавала, залюблювалася, і кому час настав то й одружувалися.

ПОВЕРНЕНЕ ІМ'Я

Агатангелом Кримським та ще кількома київськими інтелігентами Людмилу Михайлівну Старицьку-Черняхівську як „потенційного ворога" вивезли у вагоні-„телятнику" до Казахстану. Стара жінка не витримала цієї поїздки...

Де вона похована — невідомо. Тіло з вагона викинули конвоїри.

Довгий час Людмилу Михайлівну Старицьку-Черняхівську, талановиту українську письменницю, громадську діячку, не згадували добрим та й, взагалі, ніяким словом. Але викрито часи культу і застою. Багато чесних імен повернені народові. Серед них і Старицької-Черняхівської. Письменницькою громадою республіки порушується питання про необхідність перевидання вже опублікованого колись і видання невідомих творів письменниці.

Юрій Хорунжий
„Радянська Жінка"

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ВІННІПЕҐ, МАН.

Гасло З'їзду — „Забезпечмо нашу майбутність".

Окрема сесія Союзу Українок Канади відбулася підчас Манітобського Провінційного З'їзду С.У.С., в суботу 30-го вересня 1989 р. в кімнаті „Д" у Колеґії Св. Андрея. Голова Провінційної Екзекутиви Союзу Українок, — Павліна Іґнаш, щирим привітом і з наголосом клича, відкрила сесію. Молитву перед нарадами провів митр. прот. В. Слюзар. Хвилиною мовчанки вшановано померших членок С.У.К. До президії покликано: Голову Союзу Українок Канади, — Марію Воронюк і її заступницю Анну Клапоущак, обі з Саскатуну, Наталку Когуську — редакторку „Променя", Марію Чубей — окружну представницю і добр. Марію Керніцьку на пресідницю сесії. На секретарок покликано Єлисавету Білич і добр. Галину Слюзар. Всіх учасниць на сесії було 35.

Добр. М. Керніцька привітала членок в президії, делеґаток і гостей. Тоді покликала делеґаток скласти привіти від своїх відділів: Марія Чубей, — окружна представниця в полуднево-східній частині Манітоби і голова відділу ім. О. Кобилянської, Роза, Ман., Марія Андрейчук — відділ ім. Лесі Українки, Давфин, Ман., Аделя Прессі — відділ ім. О. Кобилянської, Портедж ля Прері., Галина Шиппіт — відділ ім. Лесі Українки, Транскона, Галя Освалд — Кн. Ольги при Соборі Св. Покрови, Вінніпеґ, Настуня Міщук — відділ ім. Лесі Українки, при Катедрі Пресвятої Тройці, Вінніпеґ, Галина Богонос — голова Філії Українського Музею на Манітобу. (останні два привіти були подані на першій спільній сесії, в п'ятницю 29 вересня вечером).

Марія Воронюк, голова Союзу Українок Канади

Зліва направо: — Марія Чубей, Наталя Когуська, Марія Воронюк, Павліна Іґнаш, добр. Марія Керніцька.

В цей час завітала до нас, ново-обрана голова СУС на Канаду — шановна пані Марія Ткачук. Присутні привітали її гучними оплесками.

Наступна точка була головна доповідь на тему „Напрямні праці С.У.К. на майбутність", яку виголосила ново-обрана голова С.У.К. — шановна пані Марія Воронюк. Її представила Даруся Гишка, заступниця голови провінційної екзекутиви.

У своїй доповіді, п-і Воронюк підкреслювала такі важливі пункти: 1. Окрім льокальної громадської праці, членки повинні цікавитися і брати участь, де можливо, в ширших колах українського і громадського життя тут в Канаді й у зв'язках з Україною. 2. Щоби проголошений 1989 Рік Української мови не кінчався цього року але постійно тривав, щоб справа української мови була завжди на нашій аґенді, бо ми мусимо підсилити знання рідної мови. Перш всього, шукаймо розв'язки в наших домах, а тоді в наших організаціях і в суспільстві. 3. Задержуймо і підтримуймо різні культурні вечірки, вистави та програми в День Членства. 4. Допомагаймо потребуючим українським поселенцям в діяспорі і на рідних землях, де можливо. 5. Все і всюди наголошувати позитивні аспекти нашої організації і співпрацюймо у взаємній пошані та постійно збільшуймо ряди нашого членства. 6. Чи не час, щоби організація С.У.К. збудувала тривалу фундацію, з якої можна б черпати фінанси на покриття зростаючих коштів?

Слово про журнал „Промінь" виголосила Марія Зайцев — референтка журнала. Вона обширно з'ясувала важливість преси і друкованого слова в житті народу та в житті кожної людини. Без друкованого слова завмирає душа так як тіло завмирає без поживи. Згадала про великі заслуги редакторки Н. Когуської, яка від першого числа Променя була і є його редактором та що наступного року журнал обходитиме своє 30-ліття існування.

Заклик на організаційний і стипендійний фонди виконала добр. А. Міненко. Після короткої перерви і переведення збірки на згадані фонди відбулася друга частина програми.

Групова дискусія на тему „Українська мова сьогодні"

Дискусією керували Галина Коваль, добр. Ю. Лучак і Ярослава Русин базуючись на резолюціях С.У.К. з цьогорічного Загального З'їзду (поміщені у Проміні ч. 10 за м. жовтень, 1989).

Перша промовляла Галина Коваль і сказала, що зорганізоване членство відбуває з'їзди, ухвалює резолюції але на жаль, не всі ці резолюції вводяться в життя. Родина є основою всякого суспільства. Коли в родині плекалася рідна мова то ця мова панувала і в суспільстві. Тепер ми бачимо комплікації бо підірвався авторітет батьків, а вони-ж є ті що мають завдання виховувати своїх дітей. Правдою є, що в теперішніх умовинах є тяжче виховувати дітей, але ми не сміємо піддаватися і ставати байдужними, а вдвічі присвячувати увагу цій справі. Наші батьки краще вив'язувалися зі своїх обов'язків чим ми.

Які можливості є тепер.

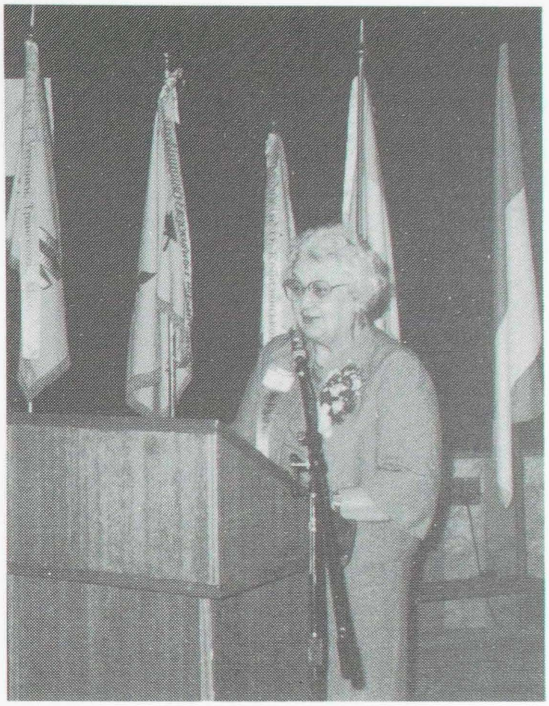

Марія Ткачук, голова Союзу Українців Самостійників

Добр. Ю. Лучак, як учителька у двомовних школах в Манітобі, сказала, що ця система рятує ситуацію, бо діти, які вдома вже не говорять по українському і ті, що не учащають до парафіяльних рідних шкіл, мають нагоду побирати лекції української мови в державних школах. Певне число дітей користає з обох способів. Вона давала приклади як учительки в школах, легким способом, навчають. Треба щоби і батьки вдома брали примір і так навчали дітей. Чим більше будемо повторяти лекції тим краще діти засвоюватимуть науку. Байдужність мо-

Зліва направо: Анна Клапущак, Павліна Іґнаш, Марія Ткачук і Марія Воронюк.

лодих батьків являється найбільшим недосягненням супроти стану української мови під цю пору.

Ярослава Русин говорила про молодь зорганізовану в наших організаціях, але чим раз менше розмовляють українською мовою між собою. В підручниках інструкторів замало згадано, щоби старалися вживати українську мову, бо це є перша і найважливіша ціль їхньої організації — зберігати рідну мову і культуру. Де, як не в своїй організації молодь повинна вживати рідну мову? Постараймося виконати резолюції загального з'їзду. Закладаймо скрізь гуртки плекання рідної мови, і тим способом допоможемо 'забезпечити нашу майбутність'.

Після цих доповідей, була жвава дискусія в які брали участь: добр. А. Міненко, Н. Когуська, Данило Кулик — студент теології, А. Клапоущак, Р. Кондра, Є. Білич, С. Бейзик. Пані Когуська звернула увагу, що на Україні закладають гуртки — Товариства Української Мови. Чому нам, у вільному світі, не йти за таким прикладом?

На внесок А. Павлик і С. Бейзик сесію закрито.

Слід згадати, що в п'ятницю вечером відбулася перша спільна сесія в авдиторії Катедри пресвятої Тройці, яку відкрила і переводила програму провінційна голова Павліна Іґнаш, як голова З'їздового Комітету цього року. Наші делегатки прибули з прапорами і під спів гимну „За нами сестри" внесли їх до авдиторії, яка була прибрана написами кличів, привітом і смолоскипам. Пані Бейзик і пані Ґеддовс доглядали реєстрації делегаток і гостей С.У.К.

На цій сесії Ярослава Русин виголосила цікаву доповідь п.з. „Хтом ми є і чиї ми діти".

На закінчення, членки вінніпезьких відділів подали перекуску, при якій всі присутні стрічалися і перегорювали справи, які нас тепер цікавлять і турбують.

Делегати і членство С.У.К. взяли повну участь в дальших спільних сесіях і в бенкетах в суботу вечером, де заслухали доповідь п-і Марії Ткачук — голови СУС. Також в неділю, 1-го жовтня, по С.Б. взяли участь в з'їздовому обіді, який приготовили відділ ім. Лесі Українки при Катедрі. Слідувала програма, на якій наша членка Раїса Мороз виголосила доповідь „Сучасна Україна й іміґрація". На закінчення З'їзду були прочитані резолюції складових організацій СУС.

Резолюції Союзу Українок відчитала Є. Білич: З'їзд одноголосно підтримує ухвалені резолюції С.У.К. на загальному з'їзді 19 серпня, 1989. (поміщені в Промені ч. 10 — стр. 2), додаючи слідуючу резолюцію від манітобської Філії Українського Музею Канади:

— Тому, що Український Музей Канади виконує особливу ролю у діяльності збереження та розвитку української культури в Канаді — З'їзд, цією резолюцією, звертається до всего членства складових організації Союзу Українців Самостійників допомогти йому посилити його працю і далі виконувати його інформативні та просвітні функції.

Пожертви на організаційний фонд зложили слідуючі: по$75.00 — Відділ ім. Лесі Українки, Вінніпеґ по $50.00 — Відділ О. Кобилянської, Роза, Ман. по $35.00 — Відділ Лесі Українки, Транскона — Відділ Кн. Ольги, Вінніпеґ по 30.00 — Відділ Лесі Українки, Давфин по $20.00 — Я. Русин, О. Ковальчук, С. Бейзик, Д. Українець, по $10.00 — Р. Кондра, М. Назаревич, А. Павлик, П. Іґнаш, З. Крипякевич, Є. Білич, Г. Коваль, Г. Шеппіт, А. Шевель, М. Зайцев, Г. Ґеддовс, Н. Міщук. по $5.00 — Р. Байдак, добр. Ю. Лучак, М. Андрейчук, Н. Шаварська, добр. М. Керніцька, добр. Г. Слюзар, М. Чубей.

(Продовження на стор. 16)

СОФІЯ ДАНИЛЬЧУК — ПОКЛІН З НАГОДИ 100-РІЧЧЯ УРОДИН

Софія Данильчук народилась 27-го вересня 1889 р. в селі Більче Золоте, повіт Коломия в Україні в родині Матвія і Насті Марозюків.

В 1902 р. Софія самітньо виїхала до Канади, поселившись в околиці Вайта, Манітоба. В 1907 р. Софія вийшла заміж за Василя Данильчука. Вони виховали шестеро дітей — Александра, Єлисавету, Ольгу, Михаліну, Марію і Богдана. Свого часу родина мешкала в місцевостях Згода і Сенділендс в Манітобі, занимаючись крамарством. З 1945 р., коли Софія занедужала, родина пересилилась до Канори в Саскачевані, щоб бути близько сина Александра, який був лікарем.

В 1961 р. муж Софії Василь упокоївся, з часом вона перебралась до старечого дому в Канорі, де жила самітна через 23 р. Коли більше нездужала перейшла до Ґийтвий Лодж Нирсинґ Гом.

Цієї осені, з нагоди 100-річчя уродин дорогої нам матері — бабуні, а саме на 23-го вересня, родина прибула до Канори, щоб вшанувати і величаво відзначити врочистість дня. Зорганізовано в ресторані вечірку з відповідною програмою. Всі діти і внуки були присутні і більша скількість правнуків — 49 родинних осіб. В програму входили короткі промови, висловлюючи ґратуляції ювилятці, вдячність за примірне виховання то що. З цієї нагоди родина видрукувала книжичку для членів родини, подаючи біоґрафію Софії, родовід і родинні враження і замітки. Програма закінчилась краянням ювілейного торту у відспіванням „Многая Літа" і „Де згода в родині".

На другий день заходом „Ґийтвий Дому" де Софія перебуває, улаштовано друге прийняття в мамину честь. Програма почалась молебним, котру відправив о. М. Сідорський. Молитви відспівав хор Української Православної Церкви, Пресв. Тройці під дириґентурою Павлі Данильчук. Дочка, Єлисавета Білич представила біоґрафію матері. Різні представники висловлювали ґратуляції і признання ювілятці як: Джиймс Галик — від дирекції Дому, Джим Матцала — адміністрар Дому і від ґубернатора Саскачевану і опозиційної партії.

Лорн Копельчук — посол Саск. леґіслятури, і від премієра Канади, Б. Малруні і прем'єра Саск. А. Дівайн. Ґлен Лесон — посадник міста Канори, Ф. Волковський, Т. Одовійчук, Е. Боґуцкий, М. Топоровський і пані Ягольницька — мешканці резиденції, Анна Ярдух — голова жіноцтва при Домі, Оля Ойстрик — голова відділа СУК ім М. Маркович і від провінційної екзекутиви і Центральної управи Союзу.

К. Лабюк — секретарка громади У. П. Церкви, Д-р Зеновий Данильчук — родинний лікар. Представники установ обароровували ювілятку трояндами і грамотами. Розвагові точки виконані правнуками ювілятки переплітали програму.

— Дочка, Оля Беяк, представила заслуги матері складаюче належне признання.

Син д-р Богдан в своїм кінцевім слові висловив вдячність Домови за примірний догляд матері, організаторам і предсідниці прийняття, О. Осатюк, політичним достойникам і всім що причинились до успіху дня. Прогама закінчилась відспіванням „На многії літа", краянням ювілейного торта і прийняттям.

З нагоди 100-річчя уродин Софії Данильчук родина жертвує на журнал „Промінь", 100 долярів і 20 долярів на вироблення знимки.

На многії літа і щасти Вам Боже, дорогі Мамо!

Родина

ПО ДОРОЗІ ЗО З'ЇЗДУ СУС — З РЕДЖАЙНИ

Це не було випадково, це було на запрошення п-ва Альберта і Целіни Качковських в Саскатуні заїхати до них на пізний сніданок, а ранній обід.

Аж не вірилось — уявіть собі, чартеровий автобус — 40 людей їхати на з'їзд з Едмонтону до Реджайни, і повертаючись додому в понеділок 23/89 серп. заїзджаємо на подвір'я п-ва Качковських. На нас чекає смачний полуденок розложений на подвірії в їхньому саду. Довкола все пахне, довкола все зацвило. День, мабуть, найкращий за все літо.

Зайшли в хату, а там в їдальні на святковому столі стоять подарунки та побажання з нагоди відбутого ювілею 25-ліття супружжя п-ства Качковських. Ювілейні святкування відбулися тиждень перед нашою гостиною. Цілий настрій святочний, господарі веселі та вдячні Богові за щасливе життя.

З нами на з'їзд подорожував Владика Іван. Він, рушаючи і повертаючи в дорогу, проводив молитву і благословив нашу подорож. Отож і тепер пані Наталка Кіт, яка опікувалася подорожніми, попросила Владику Івана до молитви перед обідом. Владика Іван поблагословив наш обід і побажав ювілятам щасливого життя з родиною та многих літ. Пані Кіт попросила Анну Звоздецьку до слова, яка сказала пару теплих слів в честь п-ства Качковських підкресливши їхні заслуги в українськім суспільстві, пригадала всім, що пан Качковський вже понад 12 літ працює в українському музеї Союзу Українок Канади в Саскатуні як директор музею, старанно доглядає наш маєток наче його власний. До пані Качковської Звоздецька звернулася словами вдячности бо пані Качковська все своє життя працює в ділянці освіти а передусім українській мови. Як державна учителька в Саскатуні, вона вже кілька разів була в Едмонтоні на семінарах шкільництва з показовими лекціями української мови. На з'їзді в Реджайні також дала короткий огляд найновіших матеріялів для українських шкіл, а це все потягає не мало труду і часу. В них є двоє гарно вихованих діток, Тарас І Маруся. Володіють українською мовою і на зїзді в Реджайні брали участь в сумківських змаганях, обоє виграли нагороду в красномовстві. Це є доказ що батьки працюють з дітьми і справляють їх на добрих майбутних провідників нашого народу. В імені присутніх п. Звоздицька склала щирі побажання п-ству Качковським і всі проспівали їм „многих літ".

За такий приємний жест, який справили нам п-ство Качковскі, всі присутні хотіли залишити милу згадку, щоб таку зустріч не забути, рішили зложити жертву на „Промінь" в честь 25-літ. ювілею п-ства Качковських.

Подорожні в автобусі мали приємний незабутний час. Пані Н. Кіт роздала пісні кожному, щоб співати, А. Звоздецька супроводила спів на мандоліні. Проспівали понад сотню пісень. Мали нагоду поговорити, поділитися думками та плянування та дальшу працю по відділах слід згадати що тут їхали делегати С.У.К. з

Перший зліва направо: Алберт Качковський, його дружина Целіна і Владика Іван.

п'ятьох відділів Едмонтону. 2 делегатки п. Касян і п. Харук з Веґривіл. Кількох Т.У.С делегатів з Едмонтону.

В Саскатуні стали на обід і оглянули Музей СУК, де мали приємність оглянути виставу ікон малярки п. В. Сеньчук з Вінніпеґу

В Саскатуні долучилися ще 2 делегатки а саме п. Наталка Давдс з Ошави і пані Маліцька з Норт Бетелфорд, Саск.

Зложили на „Промінь" слідуючі по $5.00 — Владика Іван, пані Малейко, Н. Мельничук, Харук, Кругляк, Пелех, Рожак, Звоздицька, Івасюк — Ковалишин, панство, — А. Мельничуки, Прокопів, Притулюки, Ткачуки, Кіт. по $4.00 — п-ство Дарковичі, О. Камінська по$3.00 — па-ні Сенів, Лазарук, Токарик, Боднар, Прокіпчук, Емська. по $2.00 — пан Остоверґа, Трач, Єренюк. па-ні Василишин, Маґусяк, Зубріцька, Марко. Разом $115.00. П-ство Качковськам щирий спасибі і многих літ.

А. З.

FOOD IRRADIATION: DO WE NEED IT?

PART TWO

(Continued from N. 11)

International Nutronics formerly operated a radiation sterilization plant in Dover, New Jersey. On December 4, 1982, its employees found several inches of radioactive water covering the plant floor because a hose had blown out from a pool that stored cobalt-60. Workers were ordered to clean up the spill without protective equipment. Some of the water was carried in buckets and dumped down a drain into the Dover sewage system.

In 1986, the US license of the Rockaway food irradiation plant of Radiation Technology Inc. was revoked for violations of worker health and safety regulations. It was cited 32 times for various infractions, including throwing radioactive garbage out with regular trash. In addition, Dr. Martin Welt, founder and president of Radiation Technology Inc. had ordered that the interlock system, which prevents people from entering the irradiation cell during operation, be omitted. In 1977, a worker received a near fatal dose of radiation. Under pressure, Dr. Welt resigned but was appointed by the Department of Energy as an advisor to plan other irradiation plants. Dr. Welt continues to be a strong promoter of food irradiation. He says he wants to offer a whole line of irradiated beef, chicken and shrimp as "foods of the future". He was quoted as saying, "I believe we can be one of the largest growth industries in the history of this nation".

Will food be cheaper? This is a not trivial question, considering the overpopulation in the world and, at the same time, the severe loss of top soil all over our planet. But it is one of the benefits touted by supporters of irradiation.

According to the USA Department of Agriculture, the cost of irradiation plants range from $1 million to $11.2 million. The major running cost is the radiactive source. At current prices,a 1 million curie source of cobalt needed for a large facility would cost $1.1 million with replacement costs at about $150,000 per year. Because the radioscope is always "on", it decays at the rate of 12.3% per year. Add to this the cost of salaries, licensing, transportation, packaging, testing, etc. The Italian Chapter of the International Organization of Consumer Unions has calculated that over a five-year period, the true cost of a proposed food irradiation plant would add $144 to the cost of a ton of potatoes.

Food irradiation will not solve the problem of hunger and famine in the world. Wars, both civil and with neighbouring countries, cause more starvation than any other single factor. Even poor weather conditions such as drought or flooding do less harm than political turmoil in a country. Destruction of crops, roads and bridges cause food shortages in outlying areas. Totalitarian governments use food as a weapon to break the resistance of people who are struggling for a better standard of living or are asking for autonomy.

Landowners in Third World countries use huge estates to grow exotic foods for export to rich Western countries, thus depriving their own peasants of plots of land on which they can grow useful food.

The food shortage in the East European bloc, including the Soviet Union, is a specail case. Seventy years of communism and mismanagement of agricultural policy from Moscow and other capitals have produced chaos and shortages in otherwise good food producing regions.

Developing countries are saddled with huge debts which they owe to Western banks and which they are being pressured to repay. This leaves them no funds to spend for the well being of their own people. These countries have problems of heat, moisture and insects. They need better harvesting methods, better insect control, refrigeration and warehousing before embarking on an expensive and unnecessary food irradiation policy.

The public has a right to unbiased objective information on the possible harmful effects of irradiation and not on bland assurances that hide uncomfortable evidence. The facts about food irradiation go beyond the science of toxicology, microbiology and nutrition. They extend to the real world of finance. Money influences decisions. What financial benefits are to be had and by whom?

It has already been noted that one of the participants of the Joint Expert Committee on the Wholsomeness of Irradiated Food is the International Atomic Energy Agency. In Canada, food irradiators have been built which are owned and managed by Atomic Energy of Canada Ltd. Radiochemical Company. In 1987, the AECL, the crown corporation which processes cobalt-60, contacted members of the Canadian Nuclear Society and the Canadian Nuclear Association and provided them with a "suggested letter to the Government". In it, the members were to complain that the Parlia-

mentary Standing Committee on Consumer and Corporate Affairs was overly influenced by vocal activists.

Over four-fifths of cobalt-60 comes from Atomic Energy of Canada. The sales of nuclear technology has gone down in recent years. According to a recent Canadian business report," Acceptance of gamma processing would mean a great deal to the troubled nuclear industry."

In the USA, there is a problem of disposing of cesium-137, which is a by-product of nuclear weapons production. Cesium-137 is a radioactive waste. It seems like a good idea to make cesium-137 available to food irradiation. It is cheaper than cobalt-60 from Canada and would solve the problem of nuclear garbage.

A nationwide poll in the USA found that less than half of those who replied said they would try irradiated food. The supporters claim that is because the public is misinformed and uneducated. As George Sadek of Radiation Technology said, "There's a body of people, when they hear the term radiation, start thinking of Three Mile Island and nuclear bombs."

Since the word radiation unduly alarms the public, supporters of the technology think it would be best to have no labels on foods or have some less direct phrase such as "treated with pico waves". Some contend that information about radiation processing is not material and need not be provided on the labels of retail food.

Critics accuse the industry of trying to legalize the secret irradiation of food and of displaying a patronizing attitude towards the intelligence of the consumer. The connection between nuclear production and food irradiation is very disturbing to many people.

With his permission, the last word belongs to Dr. David Marples, a research associate at the Canadian Institute of Ukrainian Studies, University of Alberta, Edmonton and author of two books on Chornobyl.

"While it may be true that every form of power production has its dangers, nothing is as irrevocable as the effects of a nuclear accident. In nuclear power, man has harnessed a monster. And man lacks the wisdom to anticipate the behaviour of such a creature."

Helen Raycheba
Ukrainian Women's Ass'n
of Canada August, 1989

* * *

Bibliography:

1. Cooper, K. and Poch, D. Food Irradiation, Probe Post, Toronto, Winter, 1988
2. Mayell, Mark. Zapping Your Daily Diet, East West Journal, vol. 16, No. 2, February, 1986
3. Mills, Susan. Issues on Food Irradiation, Science Council of Canada, April, 1987
4. Urbain, Walter M. Food Irradiation, Academic Press inc. 1986
5. Webb, T., Lang, T., and Tucker, K. Food Irradiation, Who Wants it? Thorsons Publishers Inc. 1987.

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД

Пожертви на Стипендійний фонд зложили: по $50.00 — Відділ лесі Українки, Транскона по $35.00 — Відділ Княгині Ольги, Вінніпеґ. по $25.00 — Відділ лесі Українки, Вінніпеґ. по $15.00 — А. Павлик. по $10.00 — Р. Кондра, П. Іґнаш, добр. А. Міненко. по $5.00 — М. Андрейчук, Н. Шаварська, М. Чубей.

HALYNA KOSZARYCZ — RECENT OIL PAINTINGS

Public opening and reception Friday, November 17, 1989, 7:30 p.m.
artist will be present

Exhibition duration: November 17 — December 31, 1989

A public opening and reception for Halyna Koszarycz — Recent Oil Paintings will be held on Friday, November 17, 1989 at 7:30 p.m. at the Ukrainian Museum of Canada, 910 Spadina Crescent East, Saskatoon. The artist will be present.

Halyna Koszarycz paints in what she describes as a modern (figurative) fragmented style. Inspired by cubism, she has developed a unique way of expressing her themes, the basis of which are her Ukrainian roots. She combines tradition and spirituality, history, experiences of the Ukrainian immigrants and the Alberta landscape to create what has been described as an "artistic fantasy".

Mrs. Koszarycz was born in Ukraine, immigrated to Venezuela with her parents, then in 1965, came to Canada with her husband and children. Her artistic training began in Austria when she was a young child, and she completed her studies at Concordia University in Montreal from where she received a Fine Arts degree in 1986. She has participated in numerous group exhibitions and one person shows in Canada and the United States. She currently resides in Edmonton.

The exhibition continues until December 31.

For further information contact:

Rose Marie Fedorak, Curator.

A LABOUR OF LOVE

(VANCOUVER)

Among the many projects that were initiated and carried out during the celebration of the Millennium of the Christening of Ukraine into the Holy Ukrainian Orthodox Faith, one such project worthy of recognition was achieved by a remarkable, beautiful lady, Mrs. Katherine Kirstiuk, who at the age of eighty-six was inspired and desirous to glorify this event in a manner of reverence and love toward God. Spiritually, this task must have been tremendously rewarding, personifying the height of one's ambition.

She is blessed with talents beyond the ordinary. Her intelligence and energy can best be described as a person sensitive of rationalism, abilily skill and wisdom.

Mrs. Kirstiuk felt she would like to make some contribution to the little church where her now deceased parents had attended, and actively gave support to during their lifetime.

And so, midway in 1986, Mrs. Kirstiuk immediately started on her chosen project to embroider Isons for the church: in petit-point firstly, "Mother Mary and Child Jesus"; secondly, "Christ Praying in the garden of Gethsemane": thirdly, two smaller Icons of Angels — one carrying a Chalice and the other a Thurible (Censer).

To render beautiful in the art of embroidery required the selection of just the right matching colors and the skill of workmanship. The images portrayed with delicate and magnificent execution, were beautifully framed giving that added charm and beauty to her Icons.

To bring this project to completion, we know that there must have been moments of despair and anxiety. Will my strength serve me well to fulfil my obligation and wish of a lifetime? She spent over 2,000 hours — a duration of two years — to finally accomplish this feat. Undoubtedly, only the purpose of her chosen mission sustained her to endure and be persistent in her efforts which brought her the kind of joy and happiness descriptive of that "Labour of Love" which we as Christians believe in.

The Icon "Virgin Mary and Child", was embroidered by Mrs. Kirstiuk at the age of 86 years in Memory of her parents, William and Lillian Ostapowich. She took this Icon on July 11th, 1988 to Foam Lake, Saskatchewan where Rev. Father Parfeniuk blessed it and presented it very graciously to the membership of the church.

The Icon "Christ Praying in the Garden of Gethsemane" was done in memory of her husband, Steve, and his parents, and the two smaller Icons of Angels were in memory of her son, John. There latter three were taken to Foam Lake Parish in July of 1989, by Mrs. Kirstiuk, accompanied by members of her family: Daughter Lillian and husband George Williams, widowed daughter-in-law Ethel Kirstiuk (nee Stashyn), and daughter Mary and husband Mike Worobets.

On July 16, 1989, the family attended the Ukrainian Orthodox Church in Foam Lake where the Divine Liturgy was held, followed by a short service at the cemetery after which all the guests enjoyed a well prepared dinner.

Soon after dinner, Rev. Parfeniuk held a Memorial Service at the grave-site of Mrs. Kirstiuk's parents in Edmore. At 5:00 p.m. a luncheon was prepared for friends and family. Thus this was the end of a memorable commemorative day of presentation of the Icons.

The parishioners of the churches in Foam Lake and Edmore must truly be appreciative of the Icons they received from Mrs. Kirstiuk — an expression of true Christianity of the Ukrainian Orthodox faith as celebrated during the Millennium Year.

Mrs. Kirstiuk was born in Insinger, Saskat-

chewan in 1902. That same year, the family Ostapowich moved to Edmore where her parents continued to live all their lives.

In 1919, Katherine married Stephen Kirstiuk at Edmore, where Stephen later helped to build the church, replacing the little building in which they were married. From Saskatchewan they moved to various areas of Alberta and British Columbia — Edmore, Foam Lake, Thorhild, St. Paul, Andrew, Spirit River, Vernon and North Vancouver. Wherever they lived, they always participated in the community life and helped to establish other Ukrainian Orthodox churches and community centres. In Vancouver, B.C. they were very active in building the Holy Trinity Ukrainian Orthodox Church, now a Cathedral on 154 East 10th Avenue, Vancouver, B.C.

Katherine, from an early age, treasured highly the heritage of our forefathers, preserving their worthy values throughout her life. She has many hobbies and interests, including embroidering in various stitches, Easter egg writing, gardening, growing beautiful house plants, reading, knitting, etc. She played a leading role in establishing the Provincial Ukrainian Museum in Vancouver, a branch of the Ukrainian Museum of Canada. She has been a steadfast member of the Ukrainian

Katherine Kirstiuk

Women's Association of Canada for over 50 years. She feels very fortunate to have had the opportunity to witnesss the many celebrations of the Millennium of our Ukrainian Orthodox Church, and that, with her project and her well-being at the 87th year of her life, she was able to leave a token reminder of this event in the church in which she grew up.

Soon she will be celebrating her 88th birthday. With great love, the family (children, grandchildren, great grandchildren and great great grandchildren) wish her good health for many more years.

And we, her acquaintances and friends, wish our Honourary Member of C.Y.K. happiness, good fortune, health, strength and fortitude throughout her personal life. We pray that God will allow her to continue working to His Glory and for the good of our Church and our Ukrainian people. She has certainly earned a prominent place in the history of our Ukrainian community.

May God bless you with happiness and good fortune, Mrs. Kirstiuk!

H.E.T.

Dear Readers:

(Check your Promin:
July — August 1980 page 26 and
September 1980 page 27).

Звірята це дуже приємні приятелі; вони не дають вам ніяких запитів, ані не критикують.

* * *

Вміти повздержувати себе і вміти терпіти, в тих двох словах є ціла філософія життя.

(Епіктет).

НАШИМ ДІТЯМ

ЯК ОЛЕНКА ХОТІЛА ВЕСНУ НАБЛИЗИТИ

На стіні висить відривний календар. Сьогодні — п'яте січня. Оленка, трирічна маленька дівчинка, знає, що кожного дня з календаря в і д р и вають один листочок. Вона запитує бабусю:

— Бабусю, покажіть, де буде весна.

Бабуся показує.

Оленка сумує: як багато ще листочків треба зірвати.

Вночі Оленка тихенько встала та й почала відривати один за одним листочкки. Аж до весни повідривала. Зібрала листочки, поклала під подушку й заснула.

Снилася їй весна.

Прокинувшись на світанку, Оленка підійшла до бабусиного ліжка.

— Бабусю, вставайте. Весна прийшла.

Бабуся здивовано дивилась на Оленку.

— Дивіться, на календарі вже весняний листочок.

Бабуся усміхнулася й сказала:

— Листочок весняний, а мороз зимовий. Глянь у вікно, що там — зима чи весна?

Оленка подивилась у вікно й замислилась.

Василь Сухомлинський

ГАННА ЧЕРІНЬ

ПРИБИРАЄМО ЯЛИНКУ

Скоро в цілім світі буде
День народження Христа,
Що його святкують всюди
Села, хутори й міста.

Всюди праця і старання,
Радість соняшна, нова.
Готувались ми зарання
До веселого Різдва.

В нашій хаті повно праці,
Повні скрині і полиці.
Танцівниці паяци
Вже підстрибують на нитці.

Хитро плетені ґірлянди,
Із паперу три троянди,
Позолочені горішки,
Із пухкої вовни — сніжки.

З вати стелимо поліг —
Буде в нас без снігу сніг.

УКРАЇНСЬКІ ДІТИ НА ЧУЖИНІ

Осипають жовте листя
високі тополі
і барвистим килимочком
розстеляють долі.
Не пече осіннє сонце —
голубливо гріє,
час від часу легесенький
вітерець повіє.
Позлітались горобчики
на кущі ожини,
а на клюмбах червоніють
останні жоржини.

Школярі проходять
парком
з горбочка в долину
без галасу та бешкету —
тільки пісня лине.
Під ясеном посідали
гуртом відпочити.

пригадали, що у школі
говорив учитель.
Говорив про Україну,
про її природу,
як Москва скарби грабує
і сили народу.

Зажурились... Та не
можуть
байдуже сидіти,
і складають обіцянку
українські діти:
"Научаймось, виростаймо
відважні та мужні
і на захист України
станьмо в лави дружні!
Допоможемо боротись,
про добробут дбати,
щоб народ наш був щасливий,
вільний і багатий".

Г. Ч-ка

ЮВІЛЕЙ ДНЯ УРОДИН МАРІЇ АНДРІЯЩУК

ТУ ГИЛС, АЛТА

В суботу 15-го квітня 1989 р., відбулося врочисте прийняття з нагоди 80-ліття дня народження Марії Андріящук. На запрошення доньок Айрис Козмак і Софії МкКонел, родина і приятелі (120 осіб) з Сента Моніка Каліфорнія, Едмонтону, Вермініон, Елк Пойнт, Гері Гил і Ту Гилс зійшлися в церкві Пресвятої Трійці на Молебень.

В 4:30 годині по обіді о. прот. М. Савченко відслужив вдячний молебень при співі церковного хору. При закінченню Молебня попросив Божого благословення много-ліття.

Дальше, щоб спільно відзначити 80-літній день народження Марії, усі перейшли до Сентенніял залі, відповідно прибраної Еліс Бачинською, на багату і смачну вечерю, котру приготовили Дорис Загарійчук і Марія Гуцкал. Перед споживанням вечері хор під проводом Стефана Мульки відспівав „Отче Наш" а прот. Савченко поблагословив страви.

Після вечері господиня вечора, старша дочка Айрис представила родину — сестру д-р Софі Андріящук МкКонел з мужом Леслі з Сента Моніка, і свого мужа Михайла Козмака і дітей Річарда і Вікторію, внуки Марії. Внук Кенні з Ванкувер не міг прибути. З дальшої родини Айрис представила Володимира і Марію Храпко з Едмонтону, Василя і Ольгу Сенюк з Елк Пойнт, Павла і Розалію Ярмух з Вермініон, і Семена і Анну Рупташ з Гері Гил.

Відтак посадник міста Ту Гилс, Стефан Шибунька поґратулював ювілятку і побажав їй кріпкого здоров'я. Вручив від міста грамоту 80-ліття уродин і передав цертефікати від прем'єр міністра Врает Мулруні, депюті прем'єр міністра Дон Мазанковського і прем'єр Дон Ґетті.

Другий привіт склав Митро Лоґозар, голова церковної громади. Він подякував Марії за її активну участь і прекрасний спів в церкві. Пожелав ювілятці доброго здоров'я на проживання ще многих літ.

Третій привіт від Союзу Українок Канади, Відділ ім. Лесі Українки склала Павліна Мулька. Вона сказала, що Марія вже понад 30 років є членкою Відділу. Вона посвячує багато часу і щиро працює в товаристві. В протязі її приналежности до Відділу вона займала різні позиції на екзекутивні. Від Відділу Павліна Мулька побажала Марії кріпкого здоров'я на довгі роки життя і вручила їй, на пам'ятку, плек за її невтомну працю.

Після привітів хор проспівав три світські пісні. Співали тому, щоби Марія мала нагоду перший раз слухати а не брати участи. Своїм прекрасним, сопрановим голосом вона завсігди співала в хорі...

Господиня Айрис попросила Василя Дмитрука, щоб коротко розповів про життя Марії від часу її приїзду до Канади в 1928 році. Він пригадав як Марія, приїхавши до Канади молодою дівчиною, мусіла тяжко працювати на заробітках а вийшовши заміж в

1931-ім році за Корнелія Андріящука ще обоє працювали на винаймлених фармах до 1945 року. Того року купили свою власну фарму коло Ту Гилс. Несподівано муж і тато Корнель помер в Червні 1961 р., тож Марія передала господарку зятеві Михайлові Козмак а сама перебралась до міста Ту Гилс. На закінчення пан Дмитрук поґратлював Марію з її днем уродин і побажав їй миру і спокою на довгі літа.

Донька Софі подякувала мамі, від себе і сестри Айрис, за гарне виховання і материнську любов. Повідомила що вона і її муж вплачують мамі подорож до Аляски. Підійшли внуки Річард і Вікторія і вручили бабуні дарунок та подякували за любов і зрозуміння до них. Ліона Іванчук і Ширлі Горон, приятелька Айрис, що займалися списком гостей, подали кошик карток побажань від присутних.

Перед закінченням програми, Стефан Мулька, довголітний приятель ювілятки і родини, прочитав вірш, які він уклав на пам'ятку Маріїних уродин. У віршах він в гумористичний спосіб оповів пересічноденне життя ювілятки — де не де вмішуючи англійські слова. Останнім віршем він закликав присутніх встати з місць і заспівати ювілятці „Многая літа".

Ювілятка Марія подякувала донькам за такий пам'ятний вечір. Подякувала учасникам програми і всім тим, що в який небудь спосіб причинилися до свята її уродин. Вечерок скінчився краянням і подаванням ювілейного торта, що його спекла й удекурувала Елсі Чобан.

З нагоди 80-ліття народження ювілятка дарує на журнал „Промінь" $80.00 а доньки Айрис і Софі по $50.00. *Павліна Мулька*

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ

на площі Пацифік Нешонал Екзебишен П.Н.Е.
ВАНКУВЕР, Б.К.

З нагоди 75-літнього ювілею П.Н.Е. запрошено цього року українців з рамени Відділу Комітету Українців Канади у Ванкувері влаштувати Український День, який призначено на суботу 26 серпня 1989.

Українська громадськість міста Ванкуверу з великим ентузіязмом зустріла цю надходячу подію і приготовляючись, старалась вкласти всі свої сили, щоб зробити цей Український День якнайбільш достойним.

Український День, у своїй широкій і різноманітній програмі тривав цілий повний день, почавши о годині 8:00 рано в суботу 26 серпня і закінчився о годині 11-тій вечора. Місце для програми було призначене на дворі під написом International Festival, де розміщено 18 виставок, включно з демонстраціями, або показовими лекціями в таких ділянках як українське тканння, вишивання, писання писанок, вироблювання українських печив (хлібів), кераміка, картини, різьби, музичні інструменти, мапа України та збірка українських книжок і бюро інформацій. Приграваля українська оркестра та лунала українська музика з касеток і відео з програми „Гомін України".

Офіційне відкриття відбулося о год. 12-тій піднесенням українського прапору, що його виконали бувші українські вояки п.п. Ничипорук, Запіжук, і Керелюк і відспіванням українського гимну „Ще не вмерла Україна", хорально в присутности маси людей. Це було перший раз у Ванкувері. На сцені стояли директори П.Н.Е. і голова КУК пані Гайдамовська, П. Серва з Келовни, представник Б.К. леґіслятури, який офіційно відкрив день. Владика Іван УПЦ і Владика Кат. Церкви Іван Стасюк, який переводив цю частину програми. Марія Вакалюк, координатор того дня і Дебі Лайшон голова цього фестивалю.

О годині 2-ій по полудні почався концерт, в якому хори з Вікторії, Суррі, Ню Вестминстру і Ванкуверу виступали разом на Відкриті концерту. Піяністка Діяна Кетник, дириґент — Марія Вакалюк. Концерт складався з співу „Волошок", „Троянди", гри на бандурі, сольоспіву, танків. А в другій частині мужеський хор „Гомін", дириґент Йосип Тесля, піяністка Юлія Стасюк з різними точками як і в першій частині дня.

Враження лишилось дуже позитивне. Люди чулися горді, що наші виставки дійсно представляли нашу історію, мистецтво та культуру взагалі. Чужинці були захоплені нами, а деякі українці віднайшли себе, відчували до нас щиру прихильність.

З нагоди 75-літнього ювілею Пацифік Нешонал Ексебишен, управа й директори запросили чотири етнічні групи брати участь по одному дневі. Українці були перші і дня 26 серпня в суботу відбули урочисто Український День.

Марія Вакалюк.

Від Відділу Союзу Українок — зліва направо — В. Маскаль, Н. Воробець, О. Дзюбенко, М. Вакалюк, В. Пушка.

ДАРУЄМО З НАГОДИ НАШОГО ЮВІЛЕЮ

Емілій і Марта Маленькі

Ми обидвоє — Марта і Василь Маленькі святкуємо своє 70-ліття щасливого подружнього життя і з тієї нагоди хочемо подякувати Богові за все дароване нам Господом — Богом, здоров'я всяке добро і бажаємо скласти наш дар — $70.00 на наш дорогий журнал „Промінь", якого читаємо від самих початків його появи.

Ми одружились в Україні. В той час була в нас самостійна Україна. Моєму чоловікові Василеві тепер 88 років, а мені 87. Ми обидвоє родом з Волині. До Канади приїхали 1929 року. Виховали ми своїх дітей по українськи і знають рідну мову, а тепер вони дякують нам, що ми посилали їх до школи і вдома ми заставляли їх говорити рідною мовою.

Прийміть наш скромний дар на журнал з подякою за його 30-літню працю.

Марта і Василь Маленькі
Канора, Саск.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

До шановної редаколеґії.

Вибачають за спізнення передплати, хоч жодного виправдання не маю. Останнім часом журнал покращав — цікаві передові статті, та дописи багатьох авторів. Гірші справи з дописами голів окремих відділів С.У.К., в яких читаємо: „приготовили курячу вечерю" або „давали допомогу різним організаціям місцевим, як пачки різдвяні дитячого шпиталю... Звичайно, критиків дуже багато, а от до праці нас мало, а все ж треба пильнувати стилістичні вислови.

Кошти передплати 15.00, пресовий фонд $5.00. Разом $20.00.

З повагою до Вас
Літвінова Євфросинія

ЖУРНАЛОВІ З НАГОДИ 30-ЛІТТЯ

З НАГОДИ 100-ЛІТНІХ УРОДИН

Відділ Союзу Українок ім. Марії Маркович в Канорі, Саск., вітаючи свою заслужену довголітню членку, пані Софію Данильчук, складає в її честь замість дарунку 100.00 на журнал „Промінь".

День уродин Софії Данильчук влаштувала родина 27 вересня 1989 р. Ювілятку вітали крім родини організації. Допис про свято поміщено на ст. Членки відділу ім. Марії Маркович складають Ювілятці найкращі побажання здоров'я, радости з дітей та вдоволення.

З НАГОДИ 30-ЛІТТЯ ЖУРНАЛУ „ПРОМІНЬ".

Відділ ім. Лесі Українки у Фовм Лейк, Саск. з нагоди 30-ліття журналу „Промінь" складає в сумі $100.00 на продовження його цінної праці для нашої організації та українського суспільства взагалі.

Всіх працівників цього нашого гарного жіночого журналу щиро вітаємо і бажаємо надалі таких добрих успіхів.

За Відділ ім. Лесі Українки
Ґеня Крикливіч, голова — *Вероня Гарріс, референтка.*

З НАГОДИ 60-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

З нагоди нашого 60-літнього щасливого подружнього життя складаємо наш дар $60.00 на фонд журналу „Промінь" у його 30-ліття провідної і корисної праці для нашої організації та українського суспільства взагалі. Вітаємо редакцію журналу та всіх її співпрацівників і бажаємо успіхів у продовженні Вашої цінної праці.

Павліна і Стефан, Мульки,
Ту Гилс, Альберта.

У 30-ЛІТТЯ ЖУРНАЛУ „ПРОМІНЬ"

Відділ ім. Св. Княгині Ольги у Вернон, Б.К. з нагоди 30-ліття журналу „Промінь", оцінюючи його добру і виховну працю складає свій дар в суму $200.00 на його потреби. Вітаємо редакцію та всіх її співпрацівників та бажаємо Вам найкращих успіхів у Вашій дальшій праці.

За Відділ ім. Св. Княги Ольги,
Анастасія Микитюк, референтка.

Дорога Пані Когуська!

Посилаю чека на $30.00 (тридцять) долярів на передплату журналу „Промінь" за біжучий рік від січня 1989 до січня 1990 і на черговий рік від січня 1990 до січня 1991. Жалую за припізнення передплати.

З пошаною
Анна Ковальська,
Брентфорд, Онт.

БЛ. ПАМ. ВАСИЛЬ БІЛИК

НОРТ БАТЕЛФОРД, САСК.

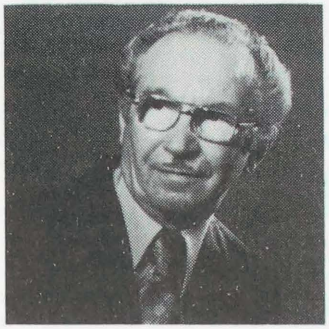

У четвер, 1-го червня 1989 р. упокоївся в місцевій лікарні в Норт Бателфорді Василь Білик, на 80 році свого трудолюбивого життя.

Василь Білик народився 23 серпня 1908 р. в околиці Борден, Саск., в родині Юрія і Анни Біликів. На фармі ходив до початкової школи „Конкордія". Пізніше він залишив науку, бо треба було допомагати батькові на господарстві. В 1937 р. Василь одружився з Василиною Семко і вони жили на своїй фармі біля Борден. Потім переїхали до містечка Редисон, де Василь шевцював, робив упряж (гарнес), направляв годинники, потім відкрив кримницю споживчих товарів. В 1950 р. перебираються до Норт Бетелфорд, Саск., де Василь жив до останніх днів свого життя. Спочатку тут Василь був власником підприємства „бовлінґ" (bowling alley) та кав'ярні при нім, а коли його дружина захворіла, то на місце кав'ярні зробив „пул гал" (pool hall). Пізніше Василь працював в будівельній фірмі М. Бойчука (Boychuk Construction). Він також закінчив перукарський курс (Barber's course) і став співвласником перукарні в Норт Бателфорді під назвою "Bill & Bob's Barber Shop", де працював до 1975 р., коли вийшов на пенсію.

Перша дружина Василя була Василина (з дому Семко), а друга — Марія (з дому Кейко). Вийшовши на пенсію, Василь в 1975 р. одружився з Каролею Ґоян (з дому Никіфорук), з якою прожив до останніх днів свого життя і яка була йому дорадницею й помічницею в усіх його задумах.

Василь любив свою Українську Православну Церкву. Він з молодих років був членом церковної громади Успіння Пресв. Богородиці (коло Біликів), коли проживав у тій околиці. В Норт Бателфорді був одним з основоположників громади Св. Івана Хрестителя. Василь був на різних становищах в управі громади: головою, касиром та членом церковного хору від часу його заснування. Навчившись від своєї дружини Каролі вишивати, Василь разом з дружиною взяли на себе великий обов'язок — вони вишили (хрестиками) обруси для прикраси храму св. Івана в Норт Бетелфорді з нагоди 1000-ліття Хрещення України в Св. Православну Віру. За своє різне прекрасне вишиття вони здобули перші нагороди в контестах Провінційного з'їзду.

Похоронні відправи відбулися в церкві Св. Івана Хрестителя в Норт Бателфорд. В неділю вечором, 4-го червня, панахиду, а в понеділок, 5-го червня, чин похорону, відслужили митр. прот. д-р Григорій Удод і прот. Яків Рибалка (з Принц Алберт, Саск.) при великому зібранні родини, віруючих і приятелів. Отці духовні сказали проповідь і висловили співчуття родині. Після похоронної відправи відбувся поминальний обід в церковній залі. Голова громади Євген Кусей склав співчуття від членів та розповів про громадську працю бл. п. Василя Білика. П-ні Малицька — голова відділу ім. О. Пчілки склала співчуття дружині і родині покійного та згадала про його допомогу в праці, а це — вишиття обрусів до храму, що залишиться пам'яткою на довгі роки. Роман Ґоян, син Каролі, склав подяку від родини.

Тіло покійного похоронено на цвинтарі української православної громади в Гефорді, біля могили його першої дружини Василини.

Покійний залишив у глибокому смутку: дружину Каролю, пасинка Романа Ґояна, 4-х братів — Івана, Федора, Петра і Михайла з їх родинами; 5 сестер — Доцю Кіндрачук, Марію Ґрам'як, Параску Величко, Михайлину Хоміцьку та Савелю Лазарович з їх родинами. Також залишились 2 нерідні сестри — Анна Фіш (в Вікторії, Б.К.) і Славка Тарасова (в Саскатуні); та багато членів дальшої родини, як також приятелів і знайомих.

У своєму завіщанні бл. п. Василь Білик залишив дар на потреби УПЦеркви: $2,000.00 на УПГромаду Св. Івана в Норт Бателфорд; $2,000.00 на УПГромаду в Гефорд, Саск.; $1,000.00 на УПГромаду в Борден (коло Біликів); $1,000.00 на Колеґію св. Андрея в Вінніпеґу.

Нехай Господь Бог потішить засмучену родину — дружину з сином, братом і сестер покійного з їх родинами, всіх членів ближчої і дальшої рідні, та приятелів і знайомих.

Нехай Господь Бог подасть вічний спочинок покійному в Своїх небесних оселях. Вічна йому пам'ять!

У пам'ять покійного дружина пожертвувала $50.00 на пресфонд „Променя" і з того на оплату кліш.

С.Л.

ПОДЯКА

Дружина і родина покійного складають щиру подяку всім учасникам похорону, священикам, дякам, труноносцям, всім тим, що прислали квіти, картки співчуття, родині Ничикам за приготування обіду та всім тим, хто в будь-якій спосіб старався улегшити наше родинне горе.

Нехай всіх вас Господь Бог поблагословить.

Дружина Кароля з родиною

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

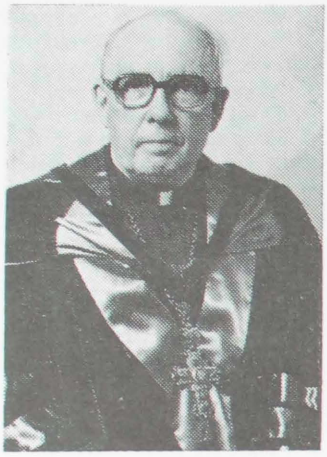

У першу річницю упокоєння **Архипресвітера д-ра Франка Керніцького,** який відійшов від нас 25-го грудня 1988 р. у Вінніпезі, Ман., в його світлу і незабутню пам'ять складаємо на пресовий фонд журналу „Промінь" — $100.00. Нехай буде Вічная Йому Пам'ять!

Щодня, з великим сумом але мило згадуємо Тебе в молитвах, дорогий Мужу і дорогий Тату.

Дружина Марія і діти Іван і Олеся.

———————

У світлу пам'ять наших дорогих і незабутніх родичів бл. п. **Семена і Кароліни Возняк** та **Андрія й Анни Ціпивник,** складаємо в іхню пам'ять $100.00 на журнал „Промінь". Упокоїлись — Семен Возняк 25-го липня 1984 р., Кароліна Возняк 4-го грудня 1987. Андрій Ціпивник 17-го серпня 1962 р., Анна Ціпивник 28-го вересня 1980 р. Вічна ім пам'ять!

Григорій і Докія Возняк,
Мелфорд, Саск.

———————

Відділ Союзу Українок Канади ім. Савелі Стечишин в Келовна, Б.К. засилає $25.00 на „Промінь", як нев'янучий вінок бл. п. **Олександрі Войчук,** яка упокоїлась 30-го вересня 1989 р., проживши 85 літ. Родині покійної висловлюємо щирі співчуття.

За Відділ, Ґ. Свинарчук, голова
А. Ратковська, секр.

———————

Відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки при церкві св. Іллі в Едмонтоні кладе нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої членки, бл. п. **Юлії Плупик,** яка упокоїлась 30-го вересня 1989 р. замість китиці квітів складаємо в її пам'ять $25.00 на журнал „Промінь".

Родині покійної складаємо найщиріші співчуття. Вічна їй пам'ять!

За Відділ — Кароля Малайко, рефер.
Едмонтон.

Замість квітів на могилу нашої дорогої і незабутньої пам'яті мами, **Василини Никіфорук,** яка упокоїлась 19-го листопада 1979 року, посилаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Син Стефан і невістка
Юлія Никіфорук, Скарборо, Онт.

———————

По втраті моєї улюбленої тети **Теклі Дробот** з роду Свистун, яка упокоїлася 9-го червня 1989 року замість квітів складаю $50.00 дол. на журнал „Промінь".

Хай земля канадська буде їй легкою.

Племінник Володимир Варениця
з родиною, Монтреал

———————

У незабутню пам'ять мого дорогого мужа, батька і діда, бл. п. **Михайла Сакундяка,** який відійшов у вічність 28-го жовтня 1983 року, в його світлу пам'ять посилаю $30.00 на фонд журналу „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Дружина Анна з родиною.
Саскатун, Саск.

———————

У незабутню пам'ять моїх дорогих родичів — **Петра і Парані Ткачук** складаю китицю нев'янучих квітів і засилаю $25.00 на журнал „Промінь". Тато упокоївся 2-го липня 1984 р., а мама 14-го листопада 1984 р. Вічна їм пам'ять!

Дочка Анна і Василь Кіндрачук
Єлов Крік, Саск.

———————

У першу річницю мого дорогого тата, блаженної пам'яті **Олександра Чолія** складаю $20.00 на пресфонд „Промення", як букет нев'янучих квітів.

Дочка Марта Цехош — Торонто

———————

Замість квітів у пам'ять моїх дорогих знайомих: бл. п. **Марії Свиклевич** і **Анни Пусинтайло** складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Саломія Коздровська
Едмонтон

———————

У першу річницю упокоєння дорогого брата **Василя Буряника,** який відійшов від нас 28-го листопада 1988 р. у Саскатуні, Саск., в його світлу пам'ять складаю на пресовий фонд журнала „Промінь" $20.00

Сестра Марія Березюк
Айтуна Саск.

———————

Замість квітів на могилу мого дорогого мужа, бл. п. **Василія Матійовського** — відійшов у вічність 27 листопада 1971 р. складаємо нев'янучий вінок та у його пам'ять даруємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна з родиною
Овкбирн, Ман.

У третю річницю упокоєння дорогої дружини, мами, бабуні і прабабуні, бл. п. **Стефанії Дутчак,** яка упокоїлась 13-го вересня 1988 р. складаємо нев'янучий вінок й у її пам'ять даруємо $30.00 на журнал „Промінь". Муж Олександер, дочки: Марія Демянів і Ґеня Заячковська; сини — Михайло і Данило, Едмонтон.

———————

Від відділу Союзу Українок Канади, ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорд, Саск., складаємо $30.00 дол. на „Промінь" у світлу пам'ять двох членок, котрі упокоїлися в часі Великодних свят.

Похорон **Югасі Підвербицької** відбувся у Велику П'ятницю рано, а похорон **Анни Гарбуз** у середу по Великодні. Сумні це були свята для родини покійних і для нас усіх, а втрату двох активних членок наш відділ відчуває.

Для родини покійних, по втраті дорогих осіб наше щире співчуття, а покійним — Вічна Пам'ять!

Катерина Маліцька,
референтка.

———————

У першу річницю упокоєння мужа, батька і дідуся, **Михайла Мерцишина,** який упокоївся 9-го листопада 1988 р., в його незабутню пам'ять складаємо на журнал „Промінь" $25.00.

Дружина Домка, син Іван,
дочки — Савеля і Ґлорія та
внуки і правнуки. Келовна Б.К.

———————

Кладу нев'янучий вінок на могилу моєї незабутньої дорогої мами, бл.п. **Стефи Филушко,** яка упокоїлась 9-го квітня 1980 р. в Саскатуні засилаю $20.00 на „Промінь". Олександра Тимчук,
Келовна, Б.К.

———————

У незабутню пам'ять моєї дорогої приятельки, бл. п. **Олександри Войчук,** яка упокоїлась 29-го вересня у Келовна, Бр. К. засилаю замість квітів $10.00 на журнал „Промінь". Олександера Тимчук,
Келовна, Б.К.

У світлу пам'ять **Олександри Войчук,** яка упокоїлась 29-го вересня 1989 р. в Келовня, Б.К. засилаємо замість квітів $15.00 на журнал „Промінь". Родині покійної висловлюємо щирі співчуття.

А. Філик, М. Філик і Р. Олеськів,
Келовна, Б.К.

———————

У шосту річницю смерти мого дорогого мужа **Йосифа Шмігельського** — упокоївся 18-го листопада 1983 р. в його незабутню пам'ять замість квітів дарую $10.00 на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Дружина Катерина Шміґельська,
Торонто

———————

У першу річницю смерти мого дорогого мужа **Василя Яремчука,** який упокоївся 15-го серпня 1988 р., замість китиці квітів на його могилу складаю $25.00 на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Сумуюча дружина Калина,
діти і внуки, Мирнам, Алта.

———————

У світлу і незабутню пам'ять нашої дорогої мами, бл. п. **Параски Біґун,** щирої громадської працівниці в жіночім товаристві Доньки України, в Реджайні, Саск., свідомої жертвенної українки, яка упокоїлась 3-го травня 1985 р. замість китиці квітів на її могилу складаємо $70.00 на фонд журналу „Промінь".

Сини — Йосиф і Тома Біґун,
Реджайна Сас.

———————

У п'яту річницю смерти мого дорогого чоловіка, бл.п. **Семена Познанського** — упокоївся 13 червня 1984 р. в Едмонтоні, замість квітів складаю $15.00 на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Дружина Анастасія Познанська
Едмонтон, Алта.

ЗОЛОТІ ДУМКИ ПРО КНИЖКУ

Ми під карою тяжкою гріха зобов'язані плекати слово, зробити його сторожем нашої душі і нашої думки, дорожити словом наших письменників і підтримувати видавництва, що ширять християнське і патріотичне слово.

Д. Бучинський.

* * *

Через вплив літературного слова стаємо іншими людьми, багатіємо новими думками, стаємо до нових чинів.

Ю. Тис.

* * *

Завоювати майбутність поможе нам книжка і тільки книжка.

Сергій Єфремов.

За гроші можна набути лише лушпину багатьох річей а не їх зерно. За них можна купити поживу, але не можна купити апетиту. При допомозі грошей можна придбати знайомих, але не можна набути приятелів, можна мати приємні дні, але не дні повні спокою й щастя.

(Ібсен).

ПОПРАВКА

В ч. 10 з жовтня на стор. 23, у звіті Пров. Зїзду при кінці опису в неділю має бути: „В часі Богослуження співав хор округи під управою пані Олі Никіфорук".

На знимці Пров. Екзек. на стор. 22 в другому ряді бракує прізвища Савелі Будзяк. У відсутніх на знимці замість Гумецька має бути Ольга Ружецька.

ЗМІСТ XXX РІЧНИКА

Вступні статті

Н.К. — Бог Предвічний народився ..... 1—1
Уляна Пелех — Чому Шевченко пророк ..... 3—1
Христос Воскрес ..... 4—1
А. Звоздецька — Завжди неділя була ..... 5—1
Н.К. — Чого сподіваємось від нашого з'їзду ... 6—1
Н.К. — Перед новим шкільним роком ..... 9—1
Н.К. — З'їзд поза нами ..... 10—1
У. Пелех — Шевченко і ми ..... 12—1

Виховництво

Галина Мельник-Марко — Тож будьмо горді .. 2—3
Г. Мельник-Марко — Стежка до молоді ..... 2—10
Звернення — СУМК ..... 3—14
Г. Мельник-Марко — Конкурс для молоді ..... 4—5
Г. Мельник-Марко — Культ-освітня програма для відділів Союзу Українок ..... 4—8
Мит. Іларіон — Наші рідномовні обов'язки .... 4—9
Даруся Гишка — Рік української мови ..... 6—6
Степан Горлач — Рік української мови ..... 7—6
К. В. Соколик — До спортовців ..... 7—11
М. Рильський — Мова ..... 7—13
„Як славний наш Господь — для співу ..... 7—13
Слухове-зорове ..... 10—15

Есеї, нариси оповідання, спогади

С. Федусь — Святий Вечір ..... 1—2
В. Смерека — В ніч перед Різдвом ..... 1—3
А. Шепель — В єдності сила народу ..... 1—11
Д. Дорошенко — Кілька споминок про Лесю Українку ..... 2—1
Т. Бишоп — На прощу до Києва ..... 2—4
Свящ. Ігор Куташ — Думки з приводу посту ... 4—2
Віра Смерека — Біль ..... 4—4
М. Ломацький — З весняних днів на Гуцульщині ..... 4—12
Олесь Бердник — Заповіт Матері ..... 5—2
— У домі, у сім'ї ..... 5—6
Л. Луткова — Біля ласкавх хвиль ..... 5—8
За М. Драгомановим — Вільгельм Тель ..... 6—9
Уляна Пелех — Наше минуле — знання його необхідне ..... 6—10
Віра Смерека — Катрина ..... 7—12
О. Сизоненко — Журавлі ..... 7—14
Уляна Пелех — Наше минуле — знання його ..... 10—3
Перекклад з англійської — Я. Чумак — Голос дитини ..... 10—6
Віра Смерека — Нема місця ..... 10—8
Ф. Коковський — Вінки плетуть ..... 10—12
Ю. Хорунжий — Повернене ім'я ..... 12—3
К. Янківська — Андріївські звичаї ..... 12—9

English sections

H. O. Prydatkewych — Koliadky and Shchedrivky ..... 1—15
Helen Raycheba — Humman Rights now ..... 1—16
Halia L. Sluzar — For our Millenium Celebrations ..... 2—15
Dr. Sylvia O. Fedoruk appointed Lieutenant-Governor of Saskatchewan ..... 2—16
Alla Dyba — Keeping Alive the memory of Lesia Ukrainka ..... 2—17
Debra Hysnka — Dear Editor ..... 2—17
Irene Scott — The how, when and where for congratulation ..... 2—18
Myr. Kuropas — Orlan and the Ukrainians ..... 2—19
"Ukrainian Weekly" — Timeless Shevchenko ... 3—15
Helen Raycheba — Geraldine Nakonechny ..... 3—16
H. Raycheba — Dedicated to Amnesty International ..... 3—17

A. Hluchowecky — Ukraine's independence Anniversary Celebrations in Ottawa ..... 4—15
Helen Raycheba — Shop — Floors and Prisons ..... 4—16
R. M. Fedorak — Preserving our heritage ..... 4—18
1989 International Choral Festival ..... 5—15
Biographical information ..... 5—16
A. Tkachuk — The Anniversary of Hafford and its community ..... 5—17
Helen Raycheba — Maria (Minnie) Adrechuk ... 6—15
Nellie Seniw — A. Quick Look at the Healt Concerns ..... 6—17
O. Fedoruk — Waters colors of Taras Shewchenko ..... 7—5
Bill Keller — In Ukraine, The Nationalist Challenge Awekenes ..... 7—15
"Praire Pears" — Betty Meyrs (Warnock) ..... 7—18
Helen Raycheba — High Fashion the Shmata Trade ..... 7—19
Poetical and Visual Works by Taras Shewchenko ..... 8—15
Peers of poetry — trans. by Irina Zhelnova ..... 9—15
Fate — trans. by Hohn Weir ..... 9—15
Olexander Klimchuk — Her Mother's Songs .... 9—17
The commendments of Human Reletion ..... 9—18
Helen Raycheba — Food irradiation Do we need it? ..... 10—15
Dr. D. Cipywnyk — Ukrainian poet Stepan Sapeliak incarcerated ..... 10—17
International Centre Celebrating 20th years of service and community ..... 10—18
— My Good and Only Friend ..... 11—15
Helen Raycheba — Food iradiation Do we need it? ..... 11—17
Nellie Seniw Consumer Rep. ..... 11—19
H. Raycheba — Food irradiation ..... 12—15
H.E.T — A Labour of Love ..... 12—17

Поезії

Ігор Калинець — Коляда ..... 1—1
Ольга Лубська — Колядують зорі ..... 1—2
М. Ї Мандрика — В ювілей соборности України ..... 1—3
Ол. Неприцький — Грановський — Христос Родився ..... 1—12
Роман Завадович — Йде коляда до нас у гості ..... 1—12
Леся Українка — Хвилини ..... 2—1
Тетяна Шевчук — Самотина ..... 2—6
Свят Вечір і Хочу жити ..... 2—7
Т. Шевченко — Муза ..... 3—2
Т. Шевченко — І виріс я на чужині ..... 3—3
Алла Косовська — У Векикодню ніч ..... 4—1
Володимир Самійленко — Українська мова ... 4—7
Андрій Мястківський — Слова ..... 4—7
З України — Завжди неділя була ..... 5—1
Т. Шевченко — Добро у кого є господа ..... 5—2
Дмитро Павличко — Матусенко ..... 5—2
Сидір Воробкевич — Рідна мова ..... 6—6
Леонід Полтава — Тарас Шевченко ..... 6—6
Володимир Підпалий — Слово ..... 7—8
Ганна Чубач — Україна ..... 7—11
Наталя Білоцерківець — Україна ..... 7—13
Самат Шакір — Тарасові Шевченкові ..... 9—10
Анна Троян — Портрет Музейнички ..... 9—11
Ніна Кузьменко — Липа ..... 10—5
Борис Олійник — Тарасові Шевченку ..... 10—6
Віра Ворскло — Учіть дітей своїх любити ..... 11—1
І. Качуровський — Вічна путь ..... 11—1
Роман Купчинський — Листопад ..... 11—1
Віра Смерека — Липневий вечір ..... 11—7

Нашим дітям

Микола Яцьків — ялинка ..... 1—13
Рома Мокрівська Сумна лялька ..... 1—14
Леся Українка — Літо краснеє минуло ..... 2—14
В. Сухомлинський — Як хлопці мед з'їли ..... 2—14
Т. Шевченко — Встала й весна ..... 3—18
Д. Красицький — Малий маляр ..... 3—18
Леґенда — Христос і Тернина ..... 4—18
Роман Завадович — Великодний привіт ..... 4—18
Роман Завадович — Козочка від мани ..... 5—12
В. Сухомлинський — Гаряча квітка ..... 5—12
Мамим день — Писанка ..... 5—12
В. Сухомлинський — Все в лісі співає ..... 6—18
О. Половинка — Подарунок ..... 6—18
Л. С. — Сопілка ..... 6—18
В. Сухомлинський — Прийшла мама ..... 6—18
Оксана Сенатович — Крила ..... 7—23
Т. Шевченко — Вітер віє-повіває ..... 7—23
(І. Р.) — Книжка в лісі ..... 10—20
Котик школярик ..... 11—22
В. Сухомлимський — Як Олена хотіла весну наблизити ..... 12—19
Прибираємо ялинку ..... 12—19
Г. Ч-ка — Українські діти на чужині ..... 12—14

Статті, рецензії

Уляна Пелех — Філософія про людське щастя ..... 1—6
Ірина Ґурґула — Різдвані народні вірування і звичаї ..... 1—9
Ол. Куленко — Хрести з колючим дротом ..... 2—8
І. Ракшій — „Моя се мати і сестра" ..... 3—4
С. Стечишин — Хустка в українській народній обрядовости ..... 3—6
М. Слобошпицький — Ліна Костенко вчора й сьогодні ..... 3—10
С. Стечишин — Христос Воскрес ..... 4—3
Уляна Пелех — Мова це не тільки вияв культури народу, але й зброя, якою ми служимо ..... 4—6
Уляна Пелех — Мова — це ми ..... 5—3
У. Пелех — Шевченкові дороги в далекому Казахстані ..... 5—7

Савеля Стечишин — Український народній одях ..... 5—11
Уляна Пелех — Тарас Шевченко — Апостол правди і знання ..... 6—3
Іван Ільенко — „За сценарієм Кагановича" .... 6—7
Галина Мельник-Марко — Українські традиції і мова ..... 6—8
С. Стечишин — Про Свекрух і тещ ..... 6—13
Уляна Пелех — Де народився заповіт ..... 7—3
Уляна Пелех — Євген Сверстюк про духовні джерела і традиції української літератури ..... 7—7
С. Стечишин — Бажаємо щастя ..... 7—9
Отрута Айві ..... 7—22
Уляна Пелех — Євген Сверстюк — Про духовні джерела і традиції української літератури ..... 9—3
Мих. Коцюбинська — „Моя се мати і сестра" ..... 9—7
Василь Сокіл — Думки про найдорожче ..... 11—3
Уляна Пелех — Євген Сверстюк — Про духовні джерела і традиції української літератури ..... 11—6
Марія Зайців — Преса в житті організації і народу ..... 11—11
У. Пелех — Микола Сікорський відвідав Київ ..... 12—6
Л. Храплива Щур — „Книги, це ріки, що Наповнюють вселенну ..... 12—7

Події, Україна, Вісті, Репортажі

— У 25-ліття фундації ім. Т. Шевченка ..... 1—8
— Підтримуймо Д.Ц. УНР на чужині ..... 1—10
Галина Коваль-По з'їздові думки ..... 2—10
Канадська Фундація українських студій одержала таблицю подяки ..... 3—5
През. Секр. СКВУ — До уваги українських організацій ..... 3—8
През. Сек. СКВУ — У 175-ліття народження Тараса Шевченка ..... 4—5
Н. Лишега — Ой, що то за пісні! ..... 4—11
Повернулися до життя старі традиції ..... 4—12
Я. Розумний — Лист до редакції „Промінь" .... 5—4
(„Калина") — Християнсько-культурний рух в Україні ..... 5—4
З радянської преси: — Новинки про пожвавлення мистецького життя ..... 5—5
Урочисте відкриття фундації Центру українських канадських студій ..... 5—9
Президія КУК — 50-ліття державности Карпатської України ..... 6—2
Секр. СКВУ — До української спільноти в країнах діяспори звернення ..... 7—2
Лев Лук'яненко — Наша мета ..... 9—5
Симпозіюм Української мови в Саскатуні .... 9—12
В. Марко — Новий склад уряду УНР ..... 12—2
16-тий Конґрес Українців Канади ..... 12—8
Марія Керніцька — Провінціний З'їзд Союзу Українок ..... 12—10
А. З. — По дорозі зо З'їзду СУС ..... 12—14
Марія Вакалюк — Український день ..... 12—22

Ювілеї, уродини, літня

Олена Семенюк, Лондон, Онт. ..... 1—5
Галина і Микола Влади, Вінніпеґ ..... 2—21
Прот. Дем'ян і добр. Параскева Свириденки ..... 2—24
Тоня і Петро Петранюки, Тандер Бей, Онтаріо ..... 2—28
Прот. М. Микола Равлюк з родиною, Едмонтон ..... 5—20
Катря і Омелян Василіви Бюкенан ..... 3—21
Добр. Марія Василів, Едмонтон ..... 5—19
Стефанія Михасів, Саскатун ..... 5—21
Софія Гриник, Едмонтон ..... 6—19
Сицилія і Іван Хриптун ..... 6—20
Марія Баран, Гамільтон ..... 6—23
Марія і Іван Юрків, Вінніпеґ ..... 9—21
Софія Арсен Степанюки, Скарборо ..... 10—11
Ольга і Никола Гавриші, Саскатун ..... 11—20
Емілія Репка, Едмонтон ..... 11—29
Родина — Софія Данильчук ..... 12—22
П. Мулька — Ювілей Марії Андріящук ..... 12—21
Марта і Василь Маленкі ..... 12—23

Постаті

Тетяна Шевчук ..... 2—4
Dr. Sylvia Fedoruk ..... 2—16
Антоніна Горохович ..... 3—9
Левко Матійовський ..... 3—14
Geraldina Nakonechny ..... 3—16
Анна Залубняк ..... 3—21
Марія Вакалюк ..... 5—21
Maria (Minnie) Andrechuk ..... 6—15
Павліна Іґнаш ..... 7—10
Оля Гамара, Анна Троян, Іванна Іваночко, Софія Степанюк, Слава Охітва ..... 9—11
Марія Манастирська ..... 9—27
Анна Дутчак ..... 10—24
Стефанія Шпитковська ..... 10—28
Марія Воронюк ..... 11—10
Портрет музейнички Вахни ..... 11—13
Роман Гнатишин — Новий ґубернатор Канади ..... 12—2

Посмертні згадки

Микола Деркач ..... 2—27
Архипресвітер Франко Керніцький ..... 2—3
Марія Толмачов ..... 2—27
Анна Клапоущак, ... 2—28
Марія Литвин — Свитальська ..... 2—29
Добр. Марія Зубрицька ..... 3—30
Йосип Гірняк ..... 4—5
Євфосинія Смирнів ..... 4—23
Михайліна Нєма, ... 4—24
Петро Палідвор, ... 5—29
Юстина Дух ..... 6—26
Марія Коваль ..... 6—27
Іван Кучер ..... 6—28

Марія Котульська ..... 6—28
Марія Костів ..... 6—29
Мелянна Стицька ..... 6—29
Михайло Марцишин ..... 6—30
Андрій Стокалко ..... 7—25
Анна Кокольська ..... 7—29
Розалія Стечишин ..... 7—30
Ліна Дмитрійчук ..... 10—26
Анна Радчук ..... 10—26
Володимир Петрів ..... 10—29
Василь Білик ..... 12—24

З діяльности Провінційних Екзекутив

Альберта — Провінційний З'їзд ..... 3—9, 9—14
Брит. Колюмбія — 16-тий Пров. З'їзд у Ванкувері ..... 4—20, 4—27, 5—13
Манітоба — Звіт окружного З'їзду ..... 5—33, 11—27, 12—10
Саскачеван — Огляд. Пров. З'їзду ..... 10—21
Східня Канада — 48-мий З'їзд ..... 10—27

З діяльности Відділів

Альберта

Ту Гилс, Відділім Лесі Українки ..... 2—22, 10—30
Ендру — Відділ ім. Лесі Українки ..... 4—14
Едмонтон — Відділ ім. Лесі Українки ..... 5—26
Едмонтон — Відділ Кн. Ольги ..... 5—28
Смокі Лейк — Відділ ім. О. Кобилянської .... 6—22
Едмонтон — Відділ при Катедрі св. Івана ..... 9—28

Бріт. Колюмбія

Келовна — Відділ ім. Савелі Стечишин ..... 2—26, 9—22
Вернон — Відділ ім. Кн. Ольги ..... 5—24
Ванкувер — Відділ ім. Лесі Українки ..... 9—24
Суррей — Відділ ім. О. Кобилянської ..... 9—26, 11—23

Манітоба

Томсон — Відділ ім. Доньки України ..... 3—26
Вінніпеґ — Відділ ім. Лесі Українки ..... 6—22
Давфин — Відділ ім. Лесі Українки ..... 7—26
Роза — Відділ ім. О. Кобилянської ..... 9—20
Роблін — Відділ Доньки Українки ..... 9—24
Овкбурн — Відділ ім. Лесі Українки ..... 9—25
Сірко — Відділ ім. Св. Ольги ..... 10—25

Онтаріо

Лондон — Відділ ім. Кн. Ольги ..... 2—9, 9—23
Виндзор — Відділ ім. Лесі Українки ..... 3—22
Ґрімзбі — Відділ ім. Кн. Ольги ..... 3—14
Гамільтон — Відділ ім. Лесі Українки ..... 2—23, 4—25, 11—25
Чатам — Відділ ім. Лесі Українки ..... 5—27
Ст. Кетерінс — Відділ ім. Лесі Українки ..... 6—24, 7—25
Оттава — Відділ ім. Лесі Українки .... 9—27, 11—12
Ошава — Відділ „Барвінок ..... 10—23, 10—24
Торонто — Відділ ім. Людмили Старицької — Черняхівської ..... 10—19

Саскачевань

Блейн Лейк — Кридор — Відділ ім. Хариті Кононенко ..... 2—20
Нипавин — Відділ ім. О. Басараб ..... 2—25
Витків — Відділ ім. О. Кобилянської ..... 3—25, 5—25
Ейлишем-Кадет — Відділ ім. Олени Пчілки ..... 4—14
Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської ..... 5—22, 5—23
Стінен — Відділ ім. Кн. Ольги ..... 5—24
Мелфорт — Відділ ім. Лесі Українки ..... 5—25
Єлов Крік — Відділ ім. Лесі Українки ..... 5—25
Редфілд — Відділ ім. Лесі Українки ..... 5—27
Гефорд — Відділ ім. О. Басараб ..... 5—27
Саскатун — Відділ ім. Ганки Романчич ..... 6—20, 6—24, 7—14, 7—27
Йорктон — Відділ ім. Олени Пчілки ..... 7—24
Шіго — Відділ ім. О. Кобилянської ..... 7—28
Норт Бетлфорд — Відділ ім. Олени Пчілки ... 9—25
Фовт Лейк — Відділ ім. Лесі Українки ..... 9—28

Пресовий фонд Променя

..... 1—33, 2—33, 3—33, 4—28, 5—33,
..... 6—33, 9—33, 11—33.

Квіти незабутнім

..... 2—31, 3—28, 4—26, 5—30
..... 6—31, 7—31, 9—31, 10—31, 11—30.

Для наших господинь

..... 2—32, 3—32, 4—29, 5—32,6—32,
..... 7—32, 9—32, 10—32, 11—32.

А ЯК У ВАС З ПЕРЕДПЛАТОЮ?

Якщо Ви отримали повідомлення й відклали „на потому", то значить, що Ви отримуєте журнал „на кредит".

Подивіться також на Вашу наліпку з адресою — там є дата, доки Вам журнал заплачений. А як він не заплачений, то що ми маємо робити?

Ви журналові допоможете, як будете вплачувати наперед. Ті що задовжились повинні присилати відразу за два роки. Так роблять ті, що знають вартість журналу.

Допоможіть нам виконувати нашу працю без журби і додаткових коштів. Це Ваш журнал і Ваші гроші.

Редакція і Адміністрація

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

РЕЛІГІЙНІ

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ,
Прот. д-р І. Стус
(Feast DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH
(Bilingual) ..... $ 5.00

ІСТОРИЧНІ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка)
Н. Когуська 1.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (тверда обкладинка)
Н. Когуська 2.00
ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ
1926—1976 Н. Когуська
A HALF-CENTURY OF SERVICE TO THE
COMMUNITY) Bilingual 40.00
СИМОН ПЕТЛЮРА, Вільний Університет
у Мюнхені 5.00
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ
3 томи:
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ
С. Стечишин,
2-ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ
С. Яременко
УКРАЇНСЬКА ДРАМА Й ТЕАТРАЛЬНЕ
МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ,
В. Ревуцький
3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ
МИСТЕЦТВО, І. Кейвам
(ESSAYS FROM THE HISTORY OF
UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 10.00
UKRAINIAN CANADIAN — UWAC
(English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська 15.00
ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка 2.00
ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ,
Д. Могилянка 2.00
CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda
(English only) 2.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND
STITCHES, UWAC (English) 8.00
COOKBOOKS—COUNTRY COOKERY,
UWAC Roblin 10.00
Ukrainian Daughters Cook Book
UWAC. Regina $12.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ
НА СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К. 5.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ
НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К. 1.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ
С.У.К. 1.00
ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ,
М. Погідний Угорчак 1.00
ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН,
Рада Української Школи 1.00
ДИВИСЬ, СЛУХАЙ ГОВОРИ, С. Василишин
Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 (Each) 3.00
РЕЛІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ
П. Пауш 1.00
ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К. 4.00
ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович 5.00
EASTER, F. Pelech 1.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ,
Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА,
й І. ФРАНКА ..... (Ea.) 1.00
СУК ПРАПОРИ ((FLAG)
СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ RIBBONS WITH
UWAC BRANCH NAME 35.00
SMOLOSKYP'S 10.00
SPOON'S WITH SMOLOSKYP 5.00
HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH
SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (Doz.) 3.00
PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP
INSIGNIA ..... 50 car 10.00
SERVIETTES WITH SMOLOSKYP
INSIGNIA ..... 100 ser. 5.00
POST CARDS: ST. VOLODYMYR, ST. OLHA,
ST. VOLODYMYR, ST. OLHA ..... each 0.50
VIDEO CASSETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY
UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT
PART I (English only) 20.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

СКОРОЧЕНА ДОРОГА ДО УРЯДОВИХ ІНФОРМАЦІЙ

СКОРО І ЛЕГКО

Чи ви маєте питання
в справі програм
і обслуг,
що їх пропонує
уряд Канади?

Довідник Канади
спрямує вас
до відповідної особи
і до відповідного бюра,
в якому дістанете
точну відповідь.

Уникайте довгої і крутої
дороги, скористайте з
доступних директивів
Довідника Канади.

- In Québec call:

  *COMMUNICATION-QUÉBEC

  For local calls consult your telephone directory blue pages section under Communication-Québec.

  For a toll-free long distance call dial "0" and ask for zénith Communication-Québec.

  TDD Local (514) 873-4626
  TDD Toll-free 1-800-361-9596

- In Prince Edward Island call:

  *ISLAND INQUIRIES
  Charlottetown (902) 368-5050
  Toll-free 1-368-5050

- In New Brunswick call:

  *NEW BRUNSWICK INQUIRIES
  Fredericton (506) 453-2525
  Toll-free 1-800-442-4400

- In Newfoundland call:
  St. John's (709) 772-4365
  TDD (709) 772-6226
  Toll-free 1-800-563-2432

- In Saskatchewan call:

  *GOVERNMENT INQUIRY CENTRE
  Regina (306) 780-6683
  TDD (306) 780-7565
  Toll-free 1-800-667-7160

- In British Columbia call:
  Vancouver (604) 666-5555
  TDD (604) 666-2560
  Toll-free 1-800-663-1381

- In Alberta call:
  Edmonton (403) 495-2021
  TDD (403) 495-4161
  Toll-free 1-800-232-9481

- In Manitoba call:

  *CITIZENS' INQUIRY SERVICE
  Winnipeg (204) 945-3744
  TDD (204) 945-4796
  Toll-free 1-800-282-8060

- In Ontario call:
  Ottawa (613) 995-7151
  TDD (613) 952-0845
  Toll-free 1-800-267-0340
  North Bay (705) 476-4910
  TDD (705) 476-7788
  Toll-free 1-800-461-1664
  Toronto (416) 973-1993
  TDD (416) 973-8099
  Toll-free 1-800-387-0700

- In Nova Scotia call:
  Halifax (902) 426-8092
  TDD (902) 426-6696
  Toll-free 1-426-8092

- In Yukon Territory call:

  *YUKON INQUIRY CENTRE
  Whitehorse (403) 667-5811
  Toll-free 1-800-661-0408

*Reference Canada operates in conjunction with the provincial inquiry service

Supply and Services Canada

Approvisionnements et Services Canada

Canada

Для наших господинь

ТРАДИЦИЙНА СВЯТА ВЕЧЕРЯ

З уваги на те, що слідуюче число журналу виходить на початку м. січня і не всюди воно наспіне на час, подаємо в цім числі стравопис на Святу Вечерю і деякі з нього приписи.

З таких страв складається Свята Вечеря.

Кутя, борщ, холодець з риби, смажена, або печена риба, варена квашена капуста з горохом, гриби в сосі, голубці з гречаних круп, пшоняні, або з рижу, фасоля, оселедці, вареники з капустою, картоплів, сливок або й з маком, узвар (з сушених овочів) сливок, грушок, родзинків. Печиво — колач, пампушки, печені перижки. Горіхи та овочі.

———————

КУТЯ
(на шість осіб)

В крамницях всюди тепер продається готова пшениця на кутю.

Один фунт пшениці виполоскати добре, щоб вода була чиста, заляти зимною водою і варити.

Коли закіпає, зібрати шуму і додати дрібку соли. Мішати час від часу, коли вариться і доливати кип'ячою водою, коли викіпає. Коли починає розкіпати, накрити і поставити в мірно огріту піч на пів години.

Змелений на машинці мак розвести медом і додати до куті як кому смакує. Можна додати також дрібно січених горіхів.

———————

РІЗДВЯНИЙ КОЛАЧ НА ГАРБУЗІ

3 коверті скородіючих дріжджів
½ горнятка літеплої води
1 горнятко праженого молока
¾ горнятка масла
5 яєць
1 горнятко цукру
¾ горнятка гарбуза (може бути консервований)
1 ложечка соли
1 ложечка ванілії
½ ложечка міґдалового екстракту
Терта шкірка одної цитрини або помаранчі
7½ горнят муки

Розмочити дріжджі в літелій воді. Молоко спражити на гаряче дати масло. Яйця вбити разом і додавати цукор малими частками та разом вбивати. Змішати дріжджі, молоко з маслом і вбити яйця з цукром. Додати решту складників і замісити мукою. Тісто має бути тугіше як на бабку. Добре вимісити, щоб тісто було гладке й елястичне. Накрити і дати до теплого місця, щоб підросло. Як виросте, помісити і ще раз дозволити вирости. Виложити тісто на стільницю, покраяти на чотири частини, зробити з кожної довгий валок, посередині грубший, а на кінці тонший. Сплести в косу. Дати до вимащеної довгої форми і дозволити вирости. Помастити верх яйцем і посипати маком. Тісто можна теж виробити на круглий колач, як хто хоче. Зробити для того рівні валки, сплести косу і кінці зліпити разом.

Нагрівати піч до 350 ст. Ф. Вложити колач в піч і зразу ж знизити температуру до 300 ст. Ф. і пекти в тій температурі 40 мінут, а пізніше знову знизити температуру до 275 ст. Ф. і пекти ще 20 мінут.

Гарбузовий колач пухкий, приємно жовтий і держиться довго свіжим. На гарбузі печуть теж і бабки.

———————

РИБА ПЕЧЕНА
(начинена)

Обчистити малого свіжого щупака. Посолити і нехай постоїть одну годину. Потім шкірку легенько обрізати довкруг голови й уважно зняти — подібно, як зайця. При хвості відрізати, але треба вважати, щоб непошкодити шкірки. Опісля відділити м'яго від костей і поставити в воду.

Начинка: М'ясо посікти на дрібно, додати одну посічену цибулю, половину горнятка стертого хліба, соли й перцю та одну столову ложку оливи і ложечку муки. Все добре замішати. Начинити шкірку й зашити з обох кінців. Всунути в повільну піч, нехай печеться пів години.

Гарячого щупака подавати на стіл.

———————

КРЕПЛИКИ ДО БОРЩУ НА СВЯТИЙ ВЕЧІР

Зварити сушені гриби, або свіжі печериці, що продаються в більших містах. Юшку з грибів сцідити до борщу. Гриби змолоти на машинці, окремо присмажити на маслі дрібно січену цибулю і в ній присмажити мелені (або дрібно січені) гриби, додати до того трохи тертих сухих кришок з хліба, посолити, поперечити і робити маленькі пиріжки величини половини волоського оріха. Заварити в окропі і давати по кілька крепликів до кожної тарілки.

———————

УЗВАР (COMPOTE)

1 ф. сушених сливок
½ ф. сушених персиків
½ ф. сушених абрикосів
½ ф. сушених грушок
5-6 горняток води
2/3 горнятка цукру
1 цитрина — порізана

Намочити овочі, лишити щоб перестояли через ніч. На другий день додати решту складників і під покришкою варити 45 хвилин. Вложити до холодільника. Вислід: 20.

КНЯЖИЙ ДАР $1000.00 НА „ПРОМІНЬ"

склав Відділ при Катедральній Громаді св. Івана Едмонтоні

Велику працю при організуванні журналу „Промінь" 30 років тому провів Відділ Союзу Українок Канади при Катедральній громаді в Едмонтоні, особливо в перших роках, коли журнал зводився на ноги, його членство невпинно працювало і тим давало доказ розуміння вартости преси в житті організації й в житті людини. В часі Централі Союзу Українок Канади в Едмонтоні народжувалась думка про журнал. Там з посвятою все працюють референтки і в ювілей 25-ліття членство причинилось до зросту журналу.

Цього року, у 30-ліття журналу редакція журналу читає скромні рядки надісланого з Едмонтону листа з 1-го жовтня 1989 р. такого змісту:

Дорога Пані Когуська!

Відділ Союзу Українок Канади при Катедральній Громаді св. Івана в Едмонтоні жертвує $1000.00 на пресовий фонд „Променя". Бажаємо Вам кріпкого здоров'я у Вашій невтомній праці при журналі.

з пошаною

Голова — Філія Кругляк

Секрет. — Леся Івасюк.

———————

„З 30-ЛІТТЯМ ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ"

Так пишуть відділи Союзу Українок і жертводавці вітаючи журнал з його 30-літтям:

Відділ Союзу Українок при катедральній громаді в Едмонтоні $1000.00
Відділ ім. Кн. св. Ольги в Вернон, Б.К. 200.00
Пані К. Кірстюк, Ванкувер 200.00
З ювілею подружжя п-ва Павліни і Стефана Мульків, Ту Гилс, Альберта, прислала А. Данилович 200.00
Марія Андріящук, з нагоди свого 80-ліття — дочки Айрис і Софія — Ту Гилс, Алта. 200.00
Відділ ім. Савелі Стечишин, Келовна 100.00
Відділ ім. Лесі Українки, Фовм Лейк, Саск. .. 100.00
Відділ ім. Марії Маркович в пошані вшанування Софії Данильчук з нагоди 100-літніх уродин 100.00
Єлисавета Білич, Вінніпеґ в пошані мами Софії Данильчук з нагоди 100-літніх уродин 100.00
Відділ ім. Лесі Українки, Ту Гилс 100.00
Відділ ім. С. Стечишин — привітання Савелі Стечишин 105.00
Катерина Гарасин, Едмонтон — вшанована з нагоди 80-літніх уродин 100.00
Ман. Пров. Екзекутива з окружного З'їзду в Овкбирн 80.00
П-во Марта і Емілій Маленькі, Канора, Саск. 70.00
Олександра Тимчук, Келовна, Б.К. з нагоди 75-літніх уродин 70.00
Відділ ім. Доньки України, Роблін, Ман. 65.00
Відділ ім. О. Басараб, Геффорд, Саск. 50.00
Відділ ім. Олени Пчілки, Йорктон, Саск. 50.00
Цей відділ придбав різдвяних привітань від професіоналістів і підприємців на 575.00
Відділ ім. Ольги Кобилянської, Мічам, Саск. 50.00
Ман. Пров. Екзекутива Союзу Українок з нагоди Провінційного з'їзду у Вінніпезі 50.00
П-во Павліна і Стефан Мульки, Ту Гилс, Алта. з нагоди свого ювілею подружжя 60.00
Відділ ім. Лесі Українки, Вадіна, Саск. 30.00
Е. Шпіка, Торонто 25.00
Зеновія Талпаш, Келовна, Б.К. 25.00
Ф. Пачковська, Бирнабі, Б.К. 20.00
К. Сосніцька, Монтреал 15.00
Емілія Слюзар, Лондон, Онт. 10.00
Василь Семенюк, Панетінґ, Онт. 10.00
Я. Пушкар, Монтреал 10.00
М. Зимовець, Монтреал 10.00
Домка Щербій, Содбури, Онт. 10.00
Відділ ім. О. Кобилянської Суррей 10.00
С. Мединська, Монтреал 10.00
Нелі Кравчук, Суррей 10.00
І. Лукасевич, Брамела, Онт. 10.00
Ольга Заставна, Кадворт, Саск. 5.00
М. Романишин, Монтреал 5.00
О. Дудник, Монтреал 5.00
Н. Чабан, Келовна, Б.К. 5.00
Марія Лазарук, Едмонтон 5.00
Джені Маґус, Едмонтон 5.00
Анна Воробець, Келовна 5.00
Т. Косс, Монтреал 5.00
Марія Вакалюк, Ванкувер 5.00
Анна Москалюк, Виловдейл, Онт. 5.00
Маруся Федчук, Вінніпеґ, ... 5.00
М. Гнатюк, Виндзор 5.00
Зеня Богонос, Вінніпеґ 5.00
Я. Стоцька, Ванкувер 5.00
А. Ткачук, Келґари 5.00
Добр. Свириденко, Калдон, Онт. 5.00
Я. Линик, Монтреал 5.00
Я. Пушкар, Монтреал 5.00
Т. Сидоренко, Монтреал 5.00

———————

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

Оздобимо серветки, блузи і скатерті.

Михайло ПОКИДАНЕЦЬ.

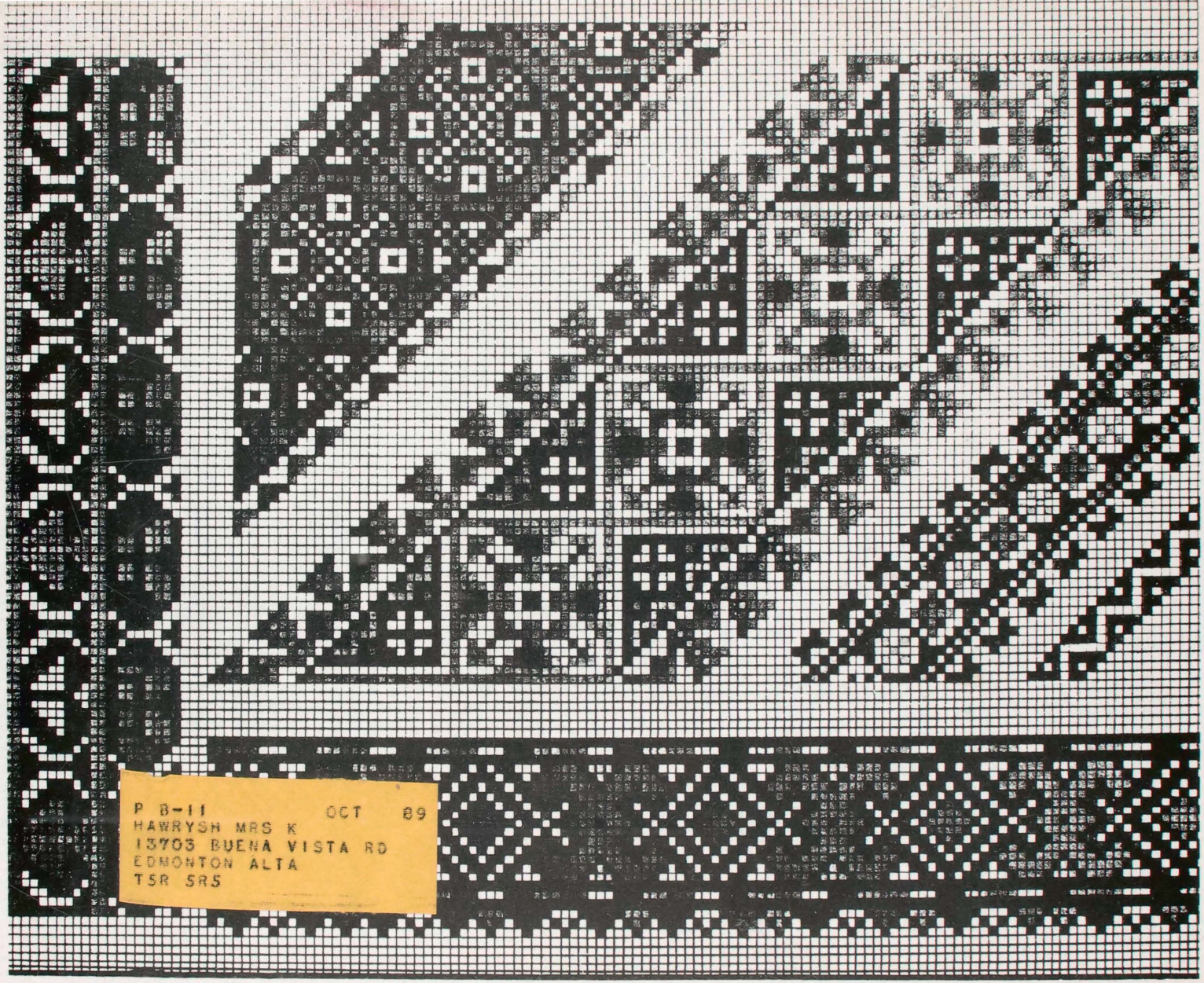
P 8-11 OCT 89
HAWRYSH MRS K
13703 BUENA VISTA RD
EDMONTON ALTA
T5R 5R5